

Василь Чепурний

Сто днів
Широкої
Війни

Чернівці 2022

УДК 94(477.51):355.48[(470+571):(477)]"2022.502/.506"(093.3)

Ч 44

Книга випущена друком коштом обласного бюджету Чернігівської області в рамках обласної Програми підтримки розвитку інформаційної та видавничої сфер Чернігівщини на 2021–2022 роки

Не для продажу

Чепурний В. Ф.

Ч 44 Сто днів Широкої війни [Текст] / В. Ф. Чепурний. — Чернігів : ПАТ «ПБК Десна», 2022. — 130 с.

ISBN

Чернігівський публіцист та громадський діяч Василь Чепурний створив свою хроніку «Широкої війни» — повномасштабного вторгнення російської федерації до України, що почалося 24 лютого 2022 року.

До книги увійшли нотатки у соціальних мережах та щоденникові записи, зроблені під час перебування у Чернігові протягом перших ста днів цієї війни — у час облоги та звільнення міста.

Перші повідомлення про початок вторгнення, перші втрати і перемоги, зведення з фронту, оповіді свідків та бійців спротиву, спостереження про життя у блокадному місті та зрештою вигнання окупантів з Чернігівської області і її поступове відновлення. Усе це задокументовано автором крізь призму власного світобачення.

Хронікальні записи поєднуються з історичними паралелями, міркуваннями про події в державі та перш за все — могутньою вірою у незламність України.

Фото автора та з соціальних мереж

ISBN

УДК 94(477.51):355.48[(470+571):(477)]"2022.502/.506"(093.3)

© Чепурний В.Ф., 2022

ХРОНІКИ

Ці записи, безумовно, не претендують на повноту і вичерпність опису того стану, який протягом ста днів широкомасштабного російського вторгнення в Україну пережив Чернігів і його околиці. Проте я певен, що колись така об'єктивна картина буде складена і хай мої воєнні записи стануть частиною, одним із її пазлів.

Ці записки писалися, наслуховаючи авіанальоти і розриви снарядів, і оскільки я був позбавлений доступу до телебачення, часто – мобільного зв'язку та інтернету, а в перші дні й радіо, доки не знайшов якогось запиленого приймача та не під'єднався до раніше непотрібної антени (електрики також часто не було), то єдине, що мені лишалось – фіксувати уривчасті моменти свого і загальноукраїнського життя, без надії на оприлюднення друком. Не завжди вдавалося щось помістити на своїй сторінці в мережі Фейсбук – принаймні, не кожного дня (тому й тут не всі дні зафіксовані). Та було зворушливо, коли після одногоденного мого вимушеного мовчання пробивалися телефонні дзвінки – «що з тобою? Чому мовчиш?». А в них прочитувалось – чи живий? І це дорогого вартувало...

Записки ці велися не з першого, приголомшливого дня – тоді було не до того, адже війна не очікувалася ніким, навіть тими, які зараз кажуть «Я знав!». Не очікували не тому, що вірили у мирні наміри Росії (навпаки – ми, просвітяни і рухівці, всю 30-річну українську дорогу говорили, як та Касандра, про хижі наміри Московії, але нас сприймали як екстремістів і націоналістів. Аж доки націоналістами довелося ставати всій країні).

А тому не чекали повномасштабного наступу, що він виходить за межі логіки і здорового глузду. Проте, як виявилось, Росія досі живе не зі здоровим глуздом, а без царя в голові, хоч і мариться їй фюреру царська корона на полисілій голові.

Перший день війни я стояв на узбіччі траси Гончарівське – Чернігів і вітав, показуючи переможну літеру V танкам, бронетранспортерам і вантажним машинам, що невпинно рухалися на війну. Майже на кожному транспорті був наш прапор і практично з кожного мені відповідали. Я намагався повітати кожного, бо розумів: хлопці їдуть на війну. І не кожен з них повернеться живим. І думав ще про те, що жодне покоління українців не прожило свого життя без війни. Що війна України–Росії з Московією – Росією триває не перше століття і, дай, Боже, щоб це покоління поставило переможну крапку в тисячолітній війні.

Першого дня війни я вмістив на своїй сторінці у Фейсбукці фото неба – воно було тривожним...

І почалися Хроніки Широкої війни. Символічно, що в день відкритого введення Росією своїх військ на Донбас помер дончанин, Герой України Іван Дзюба. А я прокинувся 24 лютого о 5-ій годині ранку від вибухів у сторону Києва (я був не в Чернігові на той час). В щоденнику записав: «Почалася широка війна (ще з маленької букви писав тоді – В.Ч.). Росія – на початку свого реального розпаду! Боже, бережи Українці!»

ПЕРШІ ДВА ДНІ

Для Чернігівщини війна почалася з Дніпровського (історична назва – Навози, бо туди навозили для переправи через Дніпро) – росіяни скинули з безпілотної вибухівку на прикордонний пост. Далі – удари по Гончарівському, обстріляне село Карповичі на Семенівщині, наступ колон через Сеньківку.

У чернігівському мікрорайоні Масани вночі був бій. Прорвалася якась банда орків. Диверсанти знищені. Спалено недобуд на кругу. Валяються трупи російських окупантів.

У Бахмачі та Корюківці цивільні українці намагалися без зброї зупинити російські танки, вимагаючи, щоб вони верталися назад.

Оперативне командування «Північ» повідомило: «Поблизу Седнева Збройні Сили України нанесли вогневе ураження по району зосередження артилерійських підрозділів російсько-окупаційних військ.

В результаті роботи військова техніка та озброєння пошкоджені, виведені з ладу. Особовий склад вбитий, поранений та повністю деморалізований. Подальші завдання свого керівництва виконувати відмовляються. Точна кількість втрат уточнюється. Поблизу Макошиного нанесення ракетного удару по району зосередження противника, де знаходилося близько 500 одиниць техніки та озброєння росіян. За результатами удару ворог зазнав великих втрат в техніці та живій силі».

В кількох селах Чернігівщини вночі селяни познімали з російської техніки шини та деякі залізяки.

Під Черніговом чеченці перестрілялися з росіянами – за щось посварилися. Скільки вбили росіян – не знаю, але відомо, що росіяни у відповідь помстилися, вбивши чотирьох чеченців-кадіровців. Все по Євангелію: «Гад пожере гада».

З російського літака був удар по Гончарівському. Всі діти з військового селища евакуйовані до удару.

Увечері Чернігів знову був обстріляний. Багато містян провели ніч у підвалах та сховищах. Мабуть, там вони вчилися любити великий російський народ і його культуру... Найстрашніше було в обід, великі руйнування в районі Епіцентру. Приватний сектор без світла і газу. Обласна лікарня без опалення.

Російські окупанти позбавили Макошино газу. Декому танками розкучили ворота. Без світла – повалили електричні стовпи.

Натомість у кількох селах день і ніч тримають ввімкненими мотори, щоб спалити солярку і не йти на Чернігів, бо «там убивають». В багатьох селах крадуть курей у місцевих жителів. Ну, ми це вже проходили: «Яйка! Млско!»... В одному селі біля Седнева – і це єдиний випадок – просять їжу і горілку за гроші. Але це не росіяни, це – буряти. Села не назву, бо хай випалюють пальне..

Проте з кількох напрямків йде орда на Чернігів. Тримаймося!

3-Й РАНОК ШИРОКОЇ ВІЙНИ

.....

Сонце зійшло, синички цвірінькають, кажуть – прилетіли чорногузи... Україна вистояла.

Третій день війни і «найсильніша армія» не може зламати опір України. Бої в Чернігові на Яцево і Рокосовського, лупили «Градами» по Півцях. Учора вцілили у психлікарню в Халявині, водонапірну вежу на Белова, по Олександрівці били. Щойно наче висадився десант на Космонавтів і Доценка. За два дні війни знищено більше двох тисяч орків.

4-Й РАНОК ШИРОКОЇ ВІЙНИ

Приїхав збуджений сусід Миша: вичитав (народ читає під час війни!) у книзі про Лук'яненка пророцтво черниці про Україну. Переможе! У магазині є хліб, але вже нема олії.

П'ЯТИЙ РАНОК ШИРОКОЇ ВІЙНИ

Уночі та вранці орки лупили ракетами в районі Центрального ринку – це для голодних орків важний стратегічний об'єкт. Вцілили в житлові будинки – горять квартири, є поранені, про вбитих наразі невідомо.

В історичному центрі Чернігова підлоги у квартирах тряслися в ознобі від рузського міра, холодильники танцювали краков'яка (але не «Бариню!»), годинники та дзеркала в оргазмі любові до Москви билися об стіни та одне об одного

П'ятий ранок незламної України. Нескореного Чернігова, під яким горять танки могутньої армії світу, яка би дійшла до Відня, Парижа і Мадріда, але на дорозі – чернігівське Яцево, що

вперто не дає пройти... По дорозі біля Городні та Семенівки стоять вказівники, де написано мовою орків: «В последний путь, Россия!». І селяни п'ють за Росію, не цокаючись, після того як у Корюківці вигнали її танки,

а в Семенівській громаді завалили дороги деревами. Останнє – давня сіверська тактика боротьби, ще від часів отого Солов'я-Розбійника, що сидів чи то в Гніздищі, чи то в Моровську...

Ніколи не думав, що буде таким приємним звук ударів сусіда по металевій мисці, з якої він витряхує їжу для свого хазяйства.

...І був п'ятий день українського опору, і був ранок, і зійшло сонце. І побачив Бог, що Україна – то добре.

ХРОНІКИ ШИРОКОЇ ВІЙНИ

На чернігівському напрямку сьогодні вибули з гри 4 «КамАЗи» окупанта із боекompлектами.

Росіяни системою «Смерч» обстріляли село Киїнку, при- міське під Черніговом. Там жодного військового об'єкту. Удар по мирних жителях. Серед загиблих – три поліцейські. Їх прізвища Музирьов, Лук'яненко і Настич.

Біля села Хороше Озеро ударом нашого «Урагану» зупинено рух окупантів. Уночі був прорив рашистів біля села Якубівка, що по трасі на Гончарівське і Київ. Ворога зупинено. Мости через річки Вереп та Жеведюха підірвані нашими задля унеможливлення прориву орків на столицю. Чернігів захищає Київ.

7-Й РАНОК ШИРОКОЇ ВІЙНИ

Тишина така, що тільки чути крики сусідських гусей – цих нащадків римських рятувальників, та шелест дрібного снігу по торішньому листу, як скрадливі кроки сил спеціальних операцій.... Учора пізно ввечері щось сильно гахнуло – чи не на переправі, яку рашисти навели біля Шестовиці? У Гончарівському взяли попа московського патріархату – підозрюють, що він був наводчиком для ударів по військовому містечку. Не дарма ж він був замполітом советської армії..

Один замполіт знищив газету «Сіверщина», а другий цілком міг наводити росіян на іншу ціль. До речі, московський патріархат тріщить в Україні – оно вже митрополит сумський Євлогій офіційно благословив у храмах єпархії не поминати патріарха їхнього Кіріла Гундяєва. Напівкрок, але у правильному напрям-

ку. Є дані про допомогу рашистам від борзнянського і носівського попів московського патріархату – після видворення загарбників розберемося, якщо не повтікають у Морддор...

Євросоюз терміново приймає до себе воюючу Україну і перекладачка плаче, коли Зеленський показує кадри руйнування Харкова. До речі, знищені впень міста Щастя і Волноваха. Нас ще й НАТО буде до себе просити, бо де вони ще таку армію найдуть, як українська?! .

Сіверяни продовжують блокувати всі дороги, навіть лісові. Бо ми тут, на краю України, знаємо – ніколи москалі не були нам братами. Бо це у нас Батурин і Крути. Бо це в Чернігові перший в українському місті пам'ятник гетьману Мазепі. Бо це в Чернігові перший на Лівобережжі Народний Рух.

...І був ранок сьомого дня Широкої війни, і українці продовжували дивувати світ і Пана Бога. І побачив Бог, що українці – то Його діти, і посміхнувся, і витрусив із саваофської бороди сніжку, щоб поблагословити їх...

ХРОНІКИ ШИРОКОЇ ВІЙНИ

В ніч з 28 лютого на 1 березня російські війська доблесно ввірвалися з тилу (на парадних дверях не подолали замок) в магазин у Корюківці по вулиці Шевченка, що в народі зветься Химери. Пограбували одяг. Мабуть, відправлять додому як військові трофеї...

Зайшли з автоматами в магазин на заправці «Оазис» (теж Корюківка) і забрали стратегічну зброю, без якої могутня російська армія нікуди – горілку і пиво. Також пограбували магазин по вулиці Садовій...

Йде російська армія – армія мародерів!

8-Й РАНОК ШИРОКОЇ ВІЙНИ

.....

Тиша здається підозрілою, але Генштаб повідомляє, що станом на 6-у ранку «на Сіверському напрямку російські окупанти, не маючи успіху в українських містах Чернігів, Ніжин та Суми, Лебедин та Охтирка, уникаючи бойових зіткнень зі ЗС України, намагаються дістатись північних околиць Києва».

Придурки – не змогли взяти Чернігів, а хочуть увійти в Київ!

А ще згадалося, що коли я запропонував нашу газету назвати «Сіверщиною», це сприймалося як історична екзотика, а сьогодні слово «Сіверщина» навіть у бойових зведеннях...

Далі Генштаб повідомляє, що ворожі частини зосереджені в районі Любеча та Нової Басані. «Частиною сил до БТР-групи зі складу 200 омсрб 14 АК Північного флоту ЗС РФ, яка фактично втратила боєздатність, здійснює перегрупування та намагається наступати у напрямку на Бровари і Київ». Бачте кого і як українці потріпали на Сіверщині – Північний флот! Від бригади лишилася бетеергрупа! І на Київ лізуть – вас ждуть, як ждали біля Шестовиці, давайте!

Через 104 роки під Крутами відбувся знову бій три дні тому – і цього

разу українці перемогли. Крутівська громада повідомляє про 200 приблизно російських трупів, які окупанти вивозили камазами...

Під Крутами загинув прекрасний патріот-ніжинець Станіслав Проценко, з яким я встиг поспілкуватись тільки по телефону, коли йшлося про переведення парафій московського патріархату в нашу Церкву...

У Киїнці був поранений Олександр Тарнавський, що мав у підвалі «Просвіти» псевдо «Школа». Красивий хлопець, атлет, під два метри росту – ми ще сміялися, коли він під час Революції Гідності намагався сховатись за маскою – має осколок в легенях, вирізану селезінку, викачаний літр крові з живота, поламани ребра і ще жартує – мовляв, лікарі пошкодили татуху...

До речі, до списку знищених сіл треба додати і Якубівку.

...На сьомий день Господь сів відпочити, а українцям відпочивати ніколи. І заплакав Він мокрим березневим снігом і почув від України: «Чекає бій. Все інше буде після. Життя триває. Точиться війна».

ХРОНІКИ ШИРОКОЇ ВІЙНИ

Під Сновськом (не сьогодні!) окупанти віджали в цивільного чоловіка «Жигуля», щоб на ньому догнати свою колону. Але колонна мирний український тарактайчик сприйняла мо' за «байрактарчик». І лупонула по своїх! Ай, молодця! Четверо пішли на концерт Йосі Кобзона...

Головне, що крім вибитого скла, машина лишилася цілою і дядьку лишилося свого «Жигуля» дотягнути додому, вигрузивши трупи мародерів. А без скла можна й поїздити – весна вже.

Українська весна перемагає російську зиму!

*А я ж вам завжди казав, що Бог має почуття гумору.
Інколи – чорного....*

9-Й РАНОК ШИРОКОЇ ВІЙНИ

Став боятися тихих ранків. Учора був тихий, а став пречорним – щонайменше 33 мирних чернігівців убили росіяни під час бомбувань житлових районів на вулиці Черновола та в районі 18-ї школи. Цікаво – російським льотчиком, які летіли низько, бо в Чернігові хмарність, і прекрасно бачили, що там нема військових об'єктів, видали шоколадки до ранкової кави чи просто похлопали по плечах «Маладци!»?

І, зауважте, це не Путін скидав бомби, це конкретні росіяни. Тож покиньте вірити казочкам російського агітпропу, що вони не знали що роблять!

Сусіду не вдалося толком поговорити з родичем із Дальногорська на Далекому Сході: сусід йому про удари по мирному Чернігову, який і родич добре знає, а той все збивав на політику «Янукович, Порошенко, Зеленський...». Які ми були наївні

на початку 90-х, коли вірили, що доступ до правдивої інформації відкриє людям очі! Зомбування російських громадян таке цементноміцне, що оно навіть письменниці Любові Голоті не вдалося ні в чому переконати російських письменників, до яких вона зайшла на сайт... Що вже казати про простих людей!

У нашому селі їде дід, мати якого була росіянкою. Назустріч їде ровесник: «Куди їдеш, агресор?». «Який я тобі агресор?». «Ну як же – твої ж братки наступають?». «Які нах... братки?!...». Ну і далі наочно про розрив навіть тих родинних скреп, що ними козиряли російські пропагандони.

Російський мільярдер Абрамович терміново продає у Лондоні свої квартири і маєток, а частку у «Челсі», думаю, й так заберуть, бо Борис Нечеса почав конфіскацію російського майна. Інший мільярдер – Дерипаска вже оголосив, що над Росією опустилася залізна завіса і запропонував перенести столицю в Сибір. Ну, правильно – Росії уже точно кирдик, тож треба готувати Сибірську республіку, щоб урятуватися від нищівних санкцій.

До речі, той родич мого сусіда сказав, що на Росії визнали загибель 800 військових. Насправді – 9 тисяч. Але гроби не протверезять від зомбі-пропаганди, бо на Московії традиційно вірять в царя-батюшку, навіть якщо це Іван Грозний чи Петро Перший, що знищили по четвертині свого населення. Та й на Московії ніколи не було громадянського суспільства, тому навіть родичі вбитих окупантів нічого не зроблять – поховують (це якщо не сплять трупи, як це вже роблять у Джанкої), по-

плачуть, понапиваються та й по всьому. Як казав їх улюблений м'ясник (в перекладі на татарську – кацап) Жуков, баби єсцьо наражают...

Учора дізнався, що від удару ракетою по Центральному ринку постраждало і історичне приміщення чернігівської «Прогресиві» – садибний будинок Осипенка 1906 року. Пам'ятка архітектури (український модерн) витримала удар нацистської бомби (тріщина досі є) і пережила удар рашистської ракети. Але поповнить список злочинів росіян для суду в Гаазі.

...І був ранок, і був це 9 день широкої війни українців проти чужинського нападу. І згадав Бог, що у нього нема ні дня, ні години, як у тих запорозьких козаків, що писали листа турецькому султану, і почув Господь нові вибухи у Чернігові, і благословив видимо початися розвалу Росії. Дай, Боже!

ХРОНІКИ ШИРОКОЇ ВІЙНИ

Завдяки завалу, влаштованому сіверянами, російський бензовоз у Нових Боровичах Сновської громади заїхав у дерево і водій затриманий. Пальне для дозаправки окупантів не доїхало...

10-Й РАНОК ШИРОКОЇ ВІЙНИ

Це справді народна війна.

Став командир перед призваними з оперативного резерву, щоб поставити задачу, і починає: «Дядьки! Гранатометами стріляємо справа...». Дядьки поблажливо слухають і не спіша тягнуть ящики з патронами на позиції...

Старший товариш під Черніговом бере до себе хлопців з блокпоста, щоб помилися і перевдяглися. Хто як може помагаємо... А то інший товариш, у якого в хаті жінка-пенсіонерка і 85-річна теща, йде краще походити під час повітряної тривоги, бо її витримати легше, ніж бабську істерику. Пекли б пиріжки для тероборони і менше б дуріли...

Із Холмів до Семенівки колона паливовозів та бетеерів їхала цілу ніч, бо наші дядьки позавалювали дороги деревами. Так москалі боялися виходити з машин, розстрілюючи крони повалених дерев, щоб можна якось проїхати. Хай відчують, що їх скрізь чекають...

У ряді сіл тітки дають голодним оркам їжу, попередньо всипавши послаблюючого. Воістину, як писала Ліна Костенко, «хто йшов на нас – той повертався з гулями: у нас баби і ті стріляють. Дулями».

Російський літак, що його збили, перед тим бомбив міст через Десну, щоб створити Чернігову продовольчу блокаду. Міст встояв, лишилася дірка, яку акуратно об'їжджають. Міський голова Чернігова Владислав Атрошенко, розповівши у відеозверненні про руйнування, звернувся до лідерів цивілізованого світу із закликом закрити небо над Україною. Інакше які ж вони цивілізовані, якщо на порозі вільного світу ми стикаємо кров'ю, а вони бояться захистити нас? Проте зараз конгрес США розглядає питання, як закрити небо України. А їх сенатор Грем закликав росіян убити Путіна. Посольство РФ зажадало пояснень – до них ще не дійшло, що їх уже весь світ ненавидить...

Молдавани в шоці: вони своїми дешевими машинами розвозять біженців, а через їх країну пруть інші, якбиукраїнці, в дорожчих машинах та й поводять себе нахабно. Схоже, після війни в анкетах треба вводити питання: «Де ти був у період з 24 лютого по ...?». Це тікають мародери України.

Проте 40 тисяч українських заробітчан навпаки – вїхали в охоплену вогнем Україну. Зять мого товариша, що працював далекобійником у Нідерландах, також повернувся і поляки, дізнавшись, для чого він повертається, повністю його екіпірували. За нашу і вашу свободу!

У Черниші біля Седнева померлу людину поховали біля хати, бо село під окупацією. Так ховали під час боїв у другій світовій. Власне, це давня язичницька традиція так ховати...

Рашисти спалили кілька хат у Новоселівці – це колишне село Яцево, спалене німцями (чи мадярами?). У Чернігові ряд будинків розбиті – як написала журналістка Ольга Макуха, прийшли асвабадітелі і звільнили її квартиру від вікон, а деякі і від дверей...

Російські снаряди попали і в чернігівський пляж Золотий берег, яким так гордилася наша міська влада – не можуть росіяни без того, щоб загидити щось красиве. Якщо їх не зупинити – вони і Парфенон розберуть на каміння, а замість Венери Мілоської поставлять Матрьону Московську, яку буде обкаджувати їх патріарх Кіріл Гундяєв...

До речі, священник із Дягови Менської громади звернувся до свого митрополита Онуфрія Березовського із закликом щось робити. А що він може робити, якщо він плоть від плоті московського обрядослав'я? Не туди звертаєтесь, отче!

...Російські «Гради» заїжджають у Жукотки, луплять в сторону Чернігова і тікають із села, підставляючи його під удар у відповідь. Або як у Товкачівці під Прилуками поховали свої танки біля українських хат. Підла російська натура во всьї красе!

...І був ранок десятого дня Широкої української війни, і був день, і бачив Бог, що українці захищають землю свою улюблену, що дав Він їм. І пообіцяв Він їм перемогу, бо невинна кров вже волає до Неба про помсту.

ХРОНІКИ ШИРОКОЇ ВІЙНИ

У Семенівці народилася дівчинка і міський голова Сергій Деденко цьому радіє, але просить земляків повідомляти про підозрілих осіб, що з'явилися в громаді.

У Корюківці запрацювала своя пекарня, що була закрита з пару років.

Міський голова Ратан Ахмедов протє повідомляє, що роздані благодійником живі кури вже сьогодні продаються копченими. Мародерство – супутник війни.

11-Й РАНОК ШИРОКОЇ ВІЙНИ

.....

Наче світ український став цим ранком посередині якихось світових вагів-перевагів. Але ранкові удари по Чернігову і навколо, ні, не порушили рівновагу, а лишень влили злості та стійкості в українських оборонців. Та додали цементу в українство, як ото мене вчора вразило відео з Новопсковська Луганської області – прості люди стоять навпроти окупантів і кричать їм, що тут Україна. Ті у відповідь стріляють і ранять, а ніхто не тікає – пораненого піднімають і далі обзивають росіян заслуженими епітетами. Роблять це з українськими прапорцями.

Це мене вразило найбільше – більше за відео допиту пілота Краснояряцева зі збитого над Черніговом літака, як той

брехав, що не знав кого бомбить. Як не знав і в Сирії, де він, виявляється, теж бомбив мирне населення.

Більше вразив Новопсковськ, бо російська брехня для мене давно не новина, а ось у Луганській області отака сміливість, перемежована українським духом – це свідчення: українська нація міцна, як ніколи. Тому тепер я не здивуюся збутому передбаченню кубанського письменника, зараз забув прізвище, вибачте, який мріяв про українські кораблі, які визволяють Новоросійськ... (Ерастов – ред..)

Учора у Михайло-Коцюбинському під Черніговом білоруси, які стоять там окупантами разом з бурятами і московитами, забрали в селянина коня, зарізали і з'їли. Як у першу світову... А що делать, якщо москалі просто віднімають їжу, буряти – найбільш культурні серед окупантів, купують за гроші, а білоруси – «ми мірняя людзі»... Тому з'їли коня. Драна армія диктатора драників!

Відомий у світі розслідувач Христо Грозєв каже, що боезапасу в росіян лишилося на сьогоднішній день, а далі логістика доставки можлива, але дуже утруднена. Звісно, одні сіверські завали чого варті!

Зараз настав час лісників, егерів і мисливців – мудрі люди радять не стояти просто на блокпостах, а лісовими стежками-доріжками пробиратися і знешкоджувати ворожу техніку та її водіїв. Бо в ряді сіл поховали вони свої танки по селянських дворах і самі по хатах... Як у Товкачівці під Прилуками.

До речі, не панікуймо про закрите небо – на правобережній Україні вже достатньо протиповітряної оборони і винищувачів. Адже закрити небо – це не купол над Україною натягти. Ще трохи терпіння, бо доїхати зараз до міст лівобережної України не просто по зірваних мостах і кривих стежках. А щодо НАТО, то після війни ми ще подумаємо, чи треба нам у нього вступати, якщо нам найближчий Балто-Чорноморський союз...

...Звечора в мене пропало світло. Відповідно, скоро сяде телефон, з якого я виходжу у світ. Тому не лякайтеся, що можливо довго не буду на зв'язку. «Впаде біля тебе тисяча і десять тисяч праворуч тебе, але до тебе не наблизиться. Тільки очима твоїми будеш дивитися і помсту над беззаконними бачити» (90 псалом – раджу читати).

...І був ранок одинадцятого дня Широкої війни, і був день Господній. І згадали українці – Божі діти, що сьогодні Прощена неділя і простили гріхи одне одного, щоб єдиною силою і єдиним духом подолати напад чужинців. Тож простіть і ви мене за все, чим згрішив я перед вами. Простіть мене і я вас прощаю. А все буде – Україна!

ХРОНІКИ ШИРОКОЇ ВІЙНИ

Резервіст Миша – водій обурюється, що його поставили так далеко від бойових дій. Йому кажуть: «З таким настроєм ти і до Брянська підеш воювати...». Миша (обурено): «Якого Брянська! Тільки до Москви!».

12-Й РАНОК ШИРОКОЇ ВІЙНИ

Перший день Великого Посту. Взагалі-то піст це не про їжу (бо то зветься дієтою). Піст – це співпереживання Христу Розп'ятому. І зараз ціла Україна постує. А Чернігів – страшним, суворим постом: учора ввечері рашисти побили дві багатоповерхівки, дві школи, три дитсадки. Про кількість убитих наразі невідомо – не до підрахунків. Над древнім містом стояли чорні хмари російської підлості і українського гніву.

Біля Салтівки наші сили спеціальних операцій знешкодили як диких свиней, заражених не африканською чумою, а російською – артилеристів, які кошмарили Харків. Вірю: так буде і під Черніговом.

Наразі ж приходиться отупіння, а далі буде байдужість – не лякаймося, це природна реакція організму. Психологи, що вивчають людей на війні, кажуть: найважче витримати 10-й – 14-й дні. Ми вже посередині.

І Чернігів, що став містом-героєм за указом Президента, герой саме стійкістю. Саме титулування пахне советчиною, але якщо комусь це допоможе – хай буде. І керівники міста та області, безумовно, заслуговують на нагороди, але не треба було цього робити саме зараз. Краще після Перемоги.

А вона буде. Прем'єр Словенії розповів, як він своїм колегам по ЄС говорив у перший день Широкої війни, що на третій будемо поставляти Україні зброю. З нього сміялися, бо всі вони вірили – Україна впаде за пару днів. Про це говорила навіть американська розвідка. Як бачте, поставляють і словенський прем'єр виявився правим. Недарма є така версія, що сіверяни прийшли саме з Дунаю, саме з території, де нині Словенія...

До речі, про наші нарікання на Захід, який нас не захищає. Світом правлять інтереси, а не цінності. Скажімо, як Захід допоміг маленькій Фінляндії воювати з СРСР, крім невеликого за-

гону шведських добровольців?! А чим поміг Захід Берліну під час повстання проти росіян, чи мадярам у 1958, чехословакам у 1968 роках? Глибокою стурбованістю. А нам все ж – зброєю! І добровольці з 52 країн уже приїхали. Оно на Москві хотіли вручити ноту протесту хорватському аташе, бо за даними москалів тільки хорватів приїхало в Україну воювати 20 тисяч. Аташе брати ноту відмовився. А МЗС Печальної Лошаді заявило, що в зарубіжних країнах різко виріс рівень русофобії. Да шо ж таке!

В Іванівку під Черніговом росіяни в'їхали, стріляючи по вікнах по обидві боки вулиці. Знаєте чому – бо бояться, що в них щось полетить. СБУ перехопило їх розмови, так вони зі здивуванням розказують, що навіть баби з автоматів по них стріляють. Таки дійшло, що ніхто їх тут не жде, крім ОПЗЖ, яких треба відловлювати. А ще москалів дивує, що в наших селах є асфальт і освітлення. Ще б пак, адже воюють не москвичі та пітерці (ті поховалися), а хлопці з російських деревень, які живуть у гівні і помирають, як звірі.

Син товариша намагався на машині вивезти родину в село, так в Іванівці його обстріляли. Вернувся. Добре, що пробрили лише машину, а не їх. А ці асвабадітелі ходять по хатах і відбирають їжу та все цінне на їх голодні очі. Армія вбивць і мародерів!

Що буде далі? Ще, на жаль, будуть бомбити – проте наші протиповітряні сили стають сильнішими. Ось учора над Деснянкою під Черніговом збили російську ракету. Але виживати, звісно, важко – після вчорашнього в значній частині нема світла і води, проте комунальники проявляють просто героїзм, відновлюючи.

США вчора дозволили країнам НАТО продавати Україні вищувачі. З ними ми станемо ще сильнішими, хоча викурювати росіян з України доведеться як тарганів. Оно в Браниці під Бо-

бровицею казали селянам, що і здалися б, але бояться своїх офіцерів і трибуналу. Ну що ж, тоді смерть від українських захисників. Така логіка війни, у якій Україна перемелює міф про могутню російську армію, яка за 11 днів не змогла навіть взяти Чернігів.

...І був ранок дванадцятого дня Широкої війни, і був день, і переповнювалася чаша гніву Господнього, щоб вилитися на чужинців, які прийшли із землі Каїна, лукаво звучи себе братами Авеля. Україна стояла.

13-Й РАНОК ШИРОКОЇ ВІЙНИ

.....

Він приходить скрадливо, у білій габі нічного снігу – так ступає обережно, як наші ранкові дзвінки рідним і близьким, дзвінки перевірки чи живі: «Доброго ранку!». І приховуєш віддих полегшення, коли чуєш слово у відповідь. А банальне досі побажання «Доброї ночі!» стало майже магічним заклинанням...

Нічне бомбосховище обплітає теплими, бува до нудоти, міазмами липкого страху, звуками кашлю, сопіння, храпу, дитячого плачу і в павутинній тиші повільно, наче здалеку, наче з іншого життя, розтікається питання:

«Господи, невже ж буде такий час, коли ми зможемо просто ходити по вулицях, не боячись звуків літака і не приглядаючись під ноги?». І всі умовкають, навіть кашлюки, захоплені зненацьким простим питанням.

Так, ми всі тепер житимемо з посттравматичним синдромом. А це значить, що навіть коли відплачемо за своїми вбитими, коли підлікуємо поранених, коли відбудуємо зруйновані житла, підірвані мости і розбомблені школи, нас ще довго

наздоганятимуть безпричинні, здавалось би, істерики, скандали, нервові зриви, посіяні підлим насінням підлої війни. Дуже хочу вірити, що хоча би діти, народжені після війни, хоч і зачаті травмованими нею батьками, вродяться без цього посттравматичного синдрому...

Можливо, ми навіть зрозуміємо, хоч і не всі, і свою власну вину у цій війні. Бо коли притомні і навіть україномовні люди голосували за московських агентів з

ОПЗЖ, всіх цих рабіновичів і медведчуків, – наближали війну. Коли вибирали тих, хто, для прикладу, кинув за ґрати генерала Марченка, – наближали війну. Його звинуватили в закупівлі бракованих броніків. Відтак арештовані нашим продажно-слухняним судом броніки згнили на складі, а нові Міноборони боялося закупати. Генерал же тепер звернувся з проханням направити його на фронт і дали йому миколаївський напрямок, де він організував ефективну оборону.

До речі, ми наближали війну і коли сміялися над лозунгом «Армія, мова, віра». Тепер не смішно.

Наближали війну і коли купа держчиновників, відповідальних за інформбезпеку, тупо дивилася на загиджування українських телеканалів російською попсою і палець об палець не вдарила, щоб поставити належні вишки для мовлення на Крим і Донбас, і Придністров'я, і Стародубщину, і Кубань... Зате лишалися непокараними «вишки Бойка», а ми раділи побитій мармізі Шуфрича, хоча треба було радіти конфіскованим у нього газовим свердловинам...

Ранок приходять і добрими звістками: українці знищили сучасний корвет росіян «Василий Белов», генерала Герасімова, начштабу 41 армії, що воював з чеченцями і сирійцями. Впав гвинтокрил біля Вишгорода і на аеродромі під Херсоном догорають рештки ще трьох їх десятків. Іноземний легіон почав виконання бойових завдань. Широким потоком йде допомога від країн Заходу, попри ниття наших вибраних. Ми пам'ятливо не забудемо і тих, хто тої помочі не дає, правда, мадяри? І тих, хто відводить очі, правда, сябри?

Наостанок – гумор війни. Березна на Чернігівщині - це як Габрово. Недарма березинський стакан знають далеко від неї. Він на вигляд широкий і місткий, але об'єм його менший... Так ось селищний голова повісив оголошення – мовляв, я знаю хто що вкрав у москалів, тому половину віддайте на потреби громади. Виявляється, березинці віджали у москалів два бензовози і невідомо де сховали... А бензин же дійсно потрібен громаді.

...І був ранок, і був тринадцятий день Широкої війни. І побачив Бог, що українці не тільки воюють і гинуть, але при цьому ще й жартують. А оскільки й сам має почуття гумору, то сказав апостолу Петру: «Не той народ назвали боговибраним, ой, не той...». І посміхнувся в широку старосвітську бороду, як на іконі в українській хаті.

14-Й РАНОК ШИРОКОЇ ВІЙНИ

.....

Цей день належить Тарасу Шевченку і Україні. Але він знову приходять з сиренами повітряної тривоги у Чернігові, з новими повідомленнями про звірства російського дикуна з ракетами.

Традиційно цього дня мені доводилося виступати біля пам'ятника Кобзарю на Валу. І я завжди намагався говорити не про того затуленого російською та радянською палітуркою, а про Тараса справжнього. І завжди це не подобалося багатьом властью придержаним, бо я його словами говорив про Росію і в нас перебуваючих її агентів впливу.

Агентами були і є, скажімо, олігархи, бо вони не просто крали загальне добро, але готували ґрунт для агресора. І не тільки тим, що викликали своєю несправедливістю в обивателя невдоволення нашою Україною та підсовували нам для виборів то комуністів-регіоналів, то зелених недорік, то солодкоспівний голос, що співав на гроші, крадені гроші Пінчука. До речі, і не чути тепер ні Пінчука, ні Коломойського, ні Ахметова, ні Суркіса, ні інших синів ненашого народу. Бо вони таки не наші. Ні по духу, ні по крові. А Порошенко, з якого московська пропаганда зліпила довірливим українцям Вальцмана, закрив небо ППО над Києвом і зараз екіпірував уже третій батальйон тероборони. Бо він – українець. Тож і мова має значення, і армія, і віра.

Саме олігархи тримали українців в облуді братської любові до росіян, з телеекранів, концертів, книжок, нав'язуючи нам всіх тих московських кобзонів-висоцьких. Змушуючи і наших співати «про Парашу, радість нашу».

Коли Шевченку росіянин Іван Аксаков – слов'янофіл запропонував разом друкуватися в журналі «Парус», бо ж, мовляв, наші народи – брати, Шевченко гнівно відповів: «Еге ж, ми великі родичі: як наш батько горів, так ваш батько руки грів». Хіба не це ми бачимо зараз, коли маса росіян радіє вбивствам українців? Вплив у стрічці скрін з волгоградської газети, де пишуть про похорони їхніх у 6-и районах області. Як думаєте, де вони загинули? «В ході спецаперації по демілітаризації України». Воістину, як і Шевченка, росіян досі обурює, чому «чурек і сакля – все твоє, не нами дане».

До речі, у величезній російській літературі, у випарах зачарування якою нас тримали, не знайшлося жодного автора, який би засудив російську окупацію Кавказу, дикунське винищення його народів. Жодного! Коли вам скажуть про «Хаджи-Мурата» Л.Толстого – не вірте, бо опублікований він був лише після смерті автора. Мовчала вся та література, яку досі наївно звуть гуманістичною. Це хто гуманний – Лермонтов, що писав про злого чечена, чи Пушкін, який мріяв бути секретарем генерала Єрмолова – нищителя Кавказу?!

Лише українець Шевченко підніс голос на захист Кавказу в однойменній поемі, що й сьогодні читається гнівно.

Недавно в коментарях мені написали, що не треба відмовлятися від російської літератури, бо ж ми не відмовилися від Гете після Гітлера. Але ж ні Гете, ні брати Манн, ні Брехт, ні Гесс не оспівували нацизм так, як вихваляли рашизм всі ті пушкіни і сучасні прілепіни. Відчуйте різницю! До речі, росіяни планували у переможеному Києві на 5-й день концерт Газманова. Обломалося!

Зараз якраз, через 161 рік після його смерті, йде виконання заповіту Тараса Шевченка, що казав – «як полине в Чорне море кров ворожа, отойді я все покину і полину молитися до самого Бога». До Чорного моря ще дійдемо, але коли під Харковом учора з 3-х гелікоптерів висаджується російський десант зі 120 навчених воювати і його знищують навіть не ЗСУ, а тероборонівці, то вочевидь Україна таки вірно прочитала Шевченка, як би не старалися прихвосні Москви.

Безумовно, Росія розвалиться, але і зважаймо, щоб не було, як у Шевченка: «Хвалитесь, що Польща впала? Правда ваша – Польща впала та й вас завалила».

...І був чотирнадцятий ранок Широкої війни. І був день знову з вибухами, пострілами, з ворожими військами, що

ховаються як зайці по кущах – але ті, що вже не можуть стріляти. І молилася Україна до Бога Тарасовими словами і стояла, дивуючи світ і саму себе.

15-Й РАНОК ШИРОКОЇ ВІЙНИ

.....

Ніяк не діждешся того ранку. Згадалося, як колись у Лузіках баба Уляна жалілася: все в пам'яті перебереш, усіх згадаєш, а воно ніяк не світає. Але то – по старості природній, а тут – по війні неприродній. Світломаскування силує до довгого лежання в очікуванні ранку. Та головно - наслухаєш звуки війни: оно знову бахало. І по звуку полегшено пускаєш віддих, було затамований: то наші насипають...

...Вони йшли рішучим кроком, суворі, навіть жінки в темному, хоч раніше з такої нагоди визорилися б покрасивше. Але зараз не до краси. І вони йшли – не без страху, бо то природня реакція людини, яка знає, що може ось зараз пролунати смертоносний постріл. Але йшли. З величезним розгорнутим прапором, за який трималися, як за віру, з меншими прапорами на держаках, що своїми яскравими життєтворчими кольорами компенсували сірість одягу, дня холодного березневого, і давали притрушеним страхом душам надію, а у душонках ворогів сяяли інший страх – страх неминучої поразки. Вони йшли і попереду рішуче крокував міський голова Андрій Богдан.

Це – Городня. Зо два десятки кілометрів до кордону. Місто під російською окупацією. Українці йшли вшанувати Тараса Шевченка. І якась жінка вигукнула першою, подолавши страх, як клубок у горлі, а її вигук підхопили: «Слава Україні! Героям слава! Україна – понад усе!».

...І якийсь бункерний щур заповзвся зі своїми безмозкими орками перемогти оцей народ?!

...Учора над Києвом знову був повітряний бій – мінус один рашистський літак, що впав на приватний будинок в Осокорках, а пілот вистрибнув та парашут не розкрився. Це вам не Сирія, яку ви, росіяни, бомбили безборонно. Ще одну ракету над Києвом збила ППО, поставлена свого часу «Рошеном».

Бої були біля Великої Димерки, біля Куликівки – порозповзалися росіяни як таргани по нашій землі. Важка йде дератизація.

У Маріуполі росіяни вдарили прямо в пологовий будинок – хто вижив, вибирався з-під завалів самостійно. Місто в блокаді і смертей там неміряно.

...І ранок присунувся, і був 15-й день Широкої війни українців проти нашестя чужинців, які не мали ні честі, ні совісті, ні людського в собі. І благословляв Господь очищаючий вогонь української зброї, яка нищила падлюче кодро.

18-Й РАНOK ШИРОКОЇ ВІЙНИ

Звуки війни вигострюють слух і витончують душу. Розпізнавання «Градів» і танків стало банальним. Як і завмирання при звуках літака: чи скине братські подарунки від російського народу? Але вже й пташині перегуки насторожено фіксуєш, а виття далекого пса зрозуміло які викликає асоціації...

Звук мотора на вулиці зараз рідкісний і наслухаєш: танк чи бетеер? Наш чи...?

Чернігів зустрів ранок без світла, тепла. Але знищують росіяни на очах всього світу Маріуполь і тут вина влади нинішньої й попередньої, що не поставили там ППО, як і в Харкові. Стерта з лица землі Волноваха. Але херсонські депутати, яких окупанти змушували проголосувати за якусь псевдореспубліку, проголосували за Україну!

У Городні окупанти хотіли поставити якогось чоловіка міським головою, той відмовлявся. Назавтра об'явили, що застрелився. Явно помогли росіяни.

У Чернігові пильна бабка крізь штору побачила, як хлопець з налобним ліхтариком клеїв якісь позначки на П'ятницьку церкву і лавки в парку. Бабуся подзвонила, мітки здерли.

...І був ранок, і був 18-й день Широкої війни. І було голосно чути українську мову біля престолу Господнього - святі наші молили за мир, а щойно прийшли душі мариупольців, баришівців, харків'ян, волновашців молили про помсту.

19-Й РАНОК ШИРОКОЇ ВІЙНИ

Ранок пробирається, виплітаючись із рваних бомбами чорних шматків ночі, страшною своєю безвісті якою цього разу ціллю російського підлого удару. Але вчора Міноборони повідомило про збитого вже 3-го літака, що впав у важкодоступному місці. Це хіба в копанку яку запався рашист..

Путіна виростив світ, який не тільки спостерігав, але й помагав руками всяких саркозі та обам вбивати людей у Грузії, Молдові, Сирії – наприклад, фрау Меркель, яка вирішувала не проблему Путіна, а проблему створених ним потоків сирійських біженців і подавала це як гуманізм. Тут доречний Черчілль: «...Якщо ви не хочете воювати за справедливість, коли можна перемогти, не проливаючи крові, якщо ви не хочете воювати, коли ваша перемога буде певною і не дуже дорогою, можна дійти до миті, коли вам доведеться воювати з усіма шансами проти вас і тільки непевним шансом на виживання».

Ці слова сказані як для сучасного Заходу, що дивиться на винищення української нації... А українцям, які воюють вже майже 20 днів, як сказав головнокомандуючий ЗСУ генерал Залужний, принаймні, не буде соромно.

Росіяни створюють окупаційну адміністрацію у Ріпках. На колишній Ріпкинський район натягли вже покриття білоруської мобільної мережі. А в Гомелі переповнені морг і лікарня трупами та пораненими росіянами. Білоруси по-сябровськи вже віддали їм 2/3 запасу своєї донорської крові і її не вистачає. Закликають своїх громадян здавати кров для російських окупантів. Тим часом, українці знищили вже четвертого російського генерала..

...І був ранок, і був 19-й день всенародного українського опору нашестю чужинців. І бачив Бог страждання свого народу, і готував повернення духа зла туди, звідки він вийшов.

20-Й РАНОК ШИРОКОЇ ВІЙНИ

Двадцятий, а Україна тримається!

Попри звірства росіян, які на очах світу знищують Маріуполь, бомбили знову Харків і Київ, по заводах Шостки вдарили так, що відновити роботу неможливо, у Києві вранці горять багатоповерхівки на Осокорках та в Подільському районі. По Харкову били вчора з території Росії. Вже майже 3 мільйони біженців перетнули кордони ЄС і загинули більше 1,5 тисячі українських захисників. А світ... вводить санкції. Проте українці гинуть сьогодні.

Війна обезличує смерті, переводить їх у суху статистику. Ось і вчорашнє повідомлення про вбивство росіянами 4-х працівників насосної станції у Чернігові потонуло б у інформпотоці, якби Олександр Ларченко не розповів про одного із загиблих – Толік, трохи більше за 50, щодня проїздив мимо їх позицій і запам'ятався веселим, подільчивим, свідомим своєї високої місії: «Я даю місту воду!».

Вода, до речі, тепер ледве доходить, і не скрізь, до третіх поверхів – тиск слабкий. 70 відсотків міста без світла і тепла. Радує, що 13-го числа дві спроби окупантів прорвати оборону Чернігова були відбиті.

І тут постає нова геополітика. Як писав Черчіль 1945 року у листі до канадського прем'єра Маккензі Кінга, росіяни належать до родини крокодилових, вони «світитимуть вам в очі (українці сказали б інакше – не світитимуть, щось інше – В.Ч), і водночас готові знищити вас». Тому переговори з ними мають вести стійкі українці, а не поци в кепках.

Зараз наче домовились про переговори Зеленського з Путіним у Єрусалимі. Ізраїль штовхає Зеленського до капітуляції, бо він завжди за Росію, щоб не розблокували в світі антиіранські санкції. Прем'єр Ізраїлю Баннет літав до Путіна і до Шоль-

ца з цією метою і пробує тиснути на США. Поки що, кажуть, безуспішно. Але хіба може Ізраїль бути нейтральним у переговорах?

Звісно, на капітуляцію Зеленський не піде і Захід і успіхи ЗСУ не дадуть йому це зробити, але може піти на принизливі умови. Буде він слухати голос крові своєї нації чи голос зраненої України, яка вочевидь перемагає Росію, хоч і страшною ціною?

Оно вже німецькі політологи заперечували, що перемога України приведе до розвалу Росії на окремі держави. Не ту, ох, не ту націю назвав Гітлер лавочниками...

І, звісно, ми запам'ятаємо позицію Угорщини, яка заборонила провозити через свою землю зброю для України – і тепер мадяри щось зможуть мружитися на наше Закарпаття після успіхів ЗСУ?! Запам'ятали ми і Білорусь, що як кліка Хорті чи Антонеску йде в супрязі з агресором. Україна переформатує світ.

...І був ранок, і був у вибухах і смертях українських 20-й ранок Широкої війни. І писали скрижалі Господні всі свідчення вбитих, поранених, вигнаних. І переповнювалася чаша гніву Господнього, що стрясалася від «Градів», «Ураганів» та іншого смертоносного озброєння. Ще трохи і проллється вона так, що ми ще будемо по природі свого християнського милосердя співчувати росіянам...

21-Й РАНОК ШИРОКОЇ ВІЙНИ

.....

Він був би сонячно-радісним, якби не війна. Він був би клопітним на півдні, де в цей час уже йшла б на всю силу посівна, – якби не війна. Йому б раділи пасічники півночі, адже пчїлки обліталися, якби не війна.

...І крізь шуми мого радіоприймача пробираюся на хвилю Українського радіо і натомість чую гидотні голоси російського радіо, яке бреше, що російська авіація знищила 75 відсотків пального для української армії. Правда, скрушно визнає: «І тем не менше, українці ваюють!». Брехня, як була, так і залишається визначальною рисою російського менталітету плюс ще злодійство.

Насправді ж наші ЗС мають потужності для дальшого побиття російських окупантів. Недарма ж хвалений вождь тайпузграї Кадиров злякався українців і вже позує у своєму улусі, схоже, збрехавши про поїздку в Україну. Двох його генералів українці вже відправили на суд до Аллаха, шкода, що не вимагали салом... Взагалі ж українська армія вже знищила 5 генералів армії РФ, не кажучи про 81 літак, 90 гелікоптерів, більше 300 танків і більше 13,5 тисяч солдат та офіцерів.

В Україну поїздом їдуть прем'єри Польщі, Чехії та Словенії для підтримки українців, що борються на подив всього світу. Прем'єр Словенії взагалі сказав, що сьогодні нема більш європейської держави в Європі, ніж Україна. Натомість Ізраїль відмінив безвіз для українців. Що ж, ми маємо довгу пам'ять...

І не скінчилася війна, а вже починаються, говорячи мовою російських кагебістів, активніє заходи. Так показали, що в студію рорТВ забігла якась журналістка з плакатом проти війни. Інтелігенція легко вірить навіюванню, а досвід 5-го управління КГБ в цьому плані величезний. Мало хто задумується – хіба на Москві є прямий ефір? Хіба в Останкіно нема охорони?

І німці починають стару пісню – мовляв, не можна через Путіна відкидати Пушкіна. Хоча вся, за незначними винятками, російська література є літературою різні, расизму і того ж таки рузського міра. Не тільки Пушкін, але до прикладу Тютчев мріяв: «От Нила до Неви, от Ельби до Китая, от Волги до Ефрата, от Ганга до Дуная... Вот царство русское...». І недарма сьогоднішній російський майже класик Захар Прілепін воював проти

нас на Донбасі і публічно вимагає знищувати українців, навіть дітей, що росіяни зараз і роблять. Я вчора розповідав про розстріл росіянами трьох дітей у Мохнатині, які просто з дитячою цікавістю спостерігали за їх колоною. А в Маріуполі невідомо скільки загинуло дітей, якщо росіяни навіть били прямо по пологовому будинку...

Знаймо нарешті: за Пушкіним, Достоевським, Висоцьким і Кіркоровим йдуть російські танки, йдуть вбивці, виховані російською культурою, яку нас змусили називати великою...

...Проте, шукаючи Українське радіо, я знову поминав лихим словом всіх тих наших стеців та герасим'ючок, які за всі роки свого сидіння в кріслах інформаційної політики практично нічого не зробили для української інформаційної безпеки. Он скільки Олег Головатенко бився над радіо на середніх хвилях, над фм- радіо для громади Ічні, а був він гласом вопіючого в пустелі укрчиновництва.

... І був 21-й ранок Широкої війни, і був день українського рятування Європи. І бачив усе Пан Бог та все ще недобачала Європа. І наближалася українська перемога, якщо вже оно її визнав Френсіс Фукуяма.

22-Й РАНОК ШИРОКОЇ ВІЙНИ

.....

Ранок почався в Чернігові знову з авіанальоту та роботи нашої протиповітряної оборони. Знову о 4-ій – і чого їх, що Гітлера, що Путіна тягне на цей час? Невже радники з тої самої окультної секти? Та ранок був продовженням вечора, коли одна жінка звонить: прорвали там; друга: прорвали сям. Воістину, в деяких жінок варто б на час війни повідбирати мобільники... Проте, на всяк випадок, поклав у кишеню штанів

флешку, на яку записана недописаною моя книга про Левка Лук'яненка...

А вчора увечері побачив перший клин гусей. Вони летіли мовчки і від того було тривожніше.

Вчора сталося надзвичайно важливе рішення і не тільки для українського світу: сенат США визнав Путіна міжнародним воєнним злочинцем. Переговори з ним тепер можливі без усякої нашої самодіяльності, під міжнародним контролем. Немає чого заглядати йому в очі і заробляти на Росії «Сватами»...

Президент США також оголосив учора ввечері, що його країна дає Україні ще доларовий транш, а головне – безпілотники та системи протиповітряної оборони. Останні уже в Україні. Оце, власне, і є «закрити небо».

Тим часом росіяни вчинили черговий злочин – скинули дуже потужну бомбу на драмтеатр у Маріуполі, де ховалися від «братської любові» жінки і діти.

...Дав коротесеньке інтерв'ю Латвійському радіо і забув сказати, що пора вже латишам думати про облаштування Абреньського повіту, відібраного у них свого часу росіянами. Недарма ось і наш міністр закордонних справ Кулеба обговорив з колегою японським питання повернення Японії 4-х Курильських островів. Уже на часі.

Інформації про фронтову ситуацію наразі мало – ми всі стали обережними, щоб не видавати ворогу зайве. Тож почекаємо офіційних зведень Генштабу.

...І був ранок, і був 22-й день широкого українського спротиву нашестю чужинців. І стояв над Україною стовп молитов і стовп прокльонів. І бачив Бог як по дорозі до раю несли янголи душі захисників України – Божої землі і як несли до пекла душі загарбників, які навіть дорогою дивувалися: «За что? Ета же всьо Путін!» і відвертався від них Господь.

23-Й РАНОК ШИРОКОЇ ВІЙНИ

.....

Він почався, ще не було й третьої ночі, гулом літака й глухим вибухом бомби.

Вчора росіяни обстріляли в Чернігові чергу за водою, раніше, нагадаю, також обстріляли чергу за хлібом – тоді загинули 13 людей. Скільки загинули вчора- ще не знаю.

Вчора були й хороші новини – наші розгромили колону рашистів під Прилуками. Знищено один «Ураган», ще один захоплено цілим. Утилізовано кілька машин і окупантів. Загалом за вчора знищено 7 російських літаків, 3 гвинтокрили 3 крилаті ракети.

Коли я це пишу, відомо – окупанти захопили околиці Рубіжного, всю ніч обстрілювали його та Сєверодонецьк, а біля По-

пасної обстріляли у своєму підлому стилі евакоавтобус. Сама ця географія свідчить: навіть і близько не наблизилися окупанти до адміністративних кордонів Луганської та Донецької областей.

Виявляється, головою Чернігівської районної адміністрації Андрія Кужеля призначено через те, що Олександр Селівон, який був призначений за пару місяців до Широкої війни, банально втік. І це колишній мент. Щось не так у тій поліції реформовано, якщо і він, і начальник поліції Н. накивали п'ятами... Проте є багато українців, які, навпаки, повернулися захищати Україну – з 24 лютого в Україну повернулися 320 тисяч наших громадян, в основному – чоловіків.

Перевірив інформацію про мобільний крематорій російської армії у Олишівці – інформація не підтвердилася, і в Олишівці окупантів нема. Були два обстріли, двоє людей загинули. А такий крематорій смердить у Седневі. Ну, дійсно, не везти ж трупи окупантів кудись у Кемеровську область – Росія економить...

Журналіст Олег Шпак питає: «Чому мовчить лауреат Шевченківської премії Дмитро Іванов?» Дивне питання, як для чернігівців...

Для українців нема ніякої «загадки русской души» – ми її розгадали сибірами, солонками, Голодомором... Але ось писав чесний російський письменник Віктор Астаф'єв: «Працювали погано, отримували мало, жили одним днем... При загальній освіті, в тому числі і вищій, залишились напівграмотною країною. Зате багато спали, пили безпробудно, крали безоглядно. І цьому, у напівсні перебуваючому, до всього, крім випивки, байдужому народу запропонували будувати демократичну державу, змушуючи його думати й жити самостійно. А для чого йому це? Треба це йому? – забули спитать».

...І ранок прийшов, і день був уже 23-й української Широкої війни, яка стала вітчизняною, всенародною. І дивувалися святі на небі українському народові і молили Бога, щоб зло, на нього послане, повернулося туди, звідки вийшло. І буде так.

24-Й РАНОК ШИРОКОЇ ВІЙНИ

Сьогодні треба б говорити про день народження геніальної Ліни Костенко, якій 92 роки! Але ранок почався знову зі зловісного гулу рашистських літаків, які летіли з Білорусі. Лукашенко став підтирачем Путлера, як свого часу були Хорті в мадяр чи Тісо у Словаччині. І білоруси мовчать...

Стало відомо скільки чернігівців загинули позавчора у черзі за водою – 5. Але порадувало ОК «Північ» – позавчора знищені на Чернігівщині танк, бетеер, броньована машина командування «Тигр», машина радіоелектронної боротьби і головне для чернігівців – дві артилерійські установки росіян, які знищували місто. А ще наші нанесли удар по скупченню окупантів, які проводили ротацію. Як в'їдливо зауважила прес-служба ОК «Північ», ротація відбулася в пекло. Місце їх відходу обачливо не називається.

Тривають бої за Маріуполь, Попасну, ворог бомбардував Миколаїв, Запоріжжя, Авдіївку, а в Тростянці на Сумщині знищили лікарню. Як сказав Ріббентроп Путіна – Лавров, російська авіація працює ювелірно точно... У Маріуполі росіяни знищують найбільший металургійний комплекс «Азовсталь» – Ахметов не хоче погудіть, як у 2014 році?

У Гомелі розвантажують російську бронетехніку для нових бивств українців – дякуй, сябри, ми запам'ятали!

А в Москві, на Лужниках, звезли біля 100 тисяч росіян з нагоди річниці окупації Криму. Там виступив Путін про славу Росії. Його чи не вперше освистали. Мусили вперше в історії виступ свого царя перервати виступом престарілого Газманова.

Зараз нема зв'язку з окупованими селами Ріпкинщини, відомо, що росіяни шукали якогось зрадника, що його б можна призначити головою Ріпкинської громади. Наразі з любецької траси постійно підвозять у Михайло-Коцюбинське боєприпаси через Москалі і Довжик, а назад тим же маршрутом вивозять свої трупи.

Я ж думаю про те, що треба писати літопис Широкої війни на Сіверщині – навіть якщо ви в окупації. День за днем – не тільки про військові дії, але й про настрої людей, побутові проблеми. Мабуть, чернігівська «Просвіта» ініціює такий літопис.

Скажімо, варто записувати навіть такий епізод у Чернігові: молода пара йшла з банкою персиків провідати подругу. Їх у приватному секторі перепинили зовсім незнайомі люди: «Зайдіть до нас пообідати, ми тут оладушек напекли». А молоді вже були пообідали, тож відмовились. Та розчулившись, подарували добрим господарям ту ж таки банку персиків. Тут уже й господарі оладушек були розчулені...

І знову до Ліни Костенко. Її думка: «Фенікс вилітає з попелу. Зі сміття він ще ніколи не вилітав». Україна стане таким Феніксом. А Росія розпадеться, як розпався СРСР. І Україна першою відкриє посольства у Татарстані, Башкортостані, Якутії-Саха...

...І ранок прийшов, як приходять по заведеному Господом порядку. І наступав 24-й день Широкої української визвольної війни. Бо, як казала Ліна Костенко, хто за що, а ми за незалежність. І писали на скрижалях вічності янголи Господні імена і дії героїчних українців, які знали – блажен, хто душу покладе за друзів своїх.

25-Й РАНОК ШИРОКОЇ ВІЙНИ

Знову Господній ранок був спаскуджений російським самольотом, що знову ж, як по заведеному маршруту – із Білорусі, як по заведеному будильнику – біля 5-ї ранку, летів і скидав смертносний доказ «братньої любові». Знову стрясалася земля аж по довкілля, знову стоїть над моїм Черніговом дим пожарища. Коли вже того пілота покладе в Мати-Сиру Землю прицільний український захисник?

Сьогодні, якщо не помиляюся у своєму безінтернетному, безперевірочному пробуванні, православна церква згадує св. Григорія Паламу – ісихаста, того, що поклав початок таємній сутності християнства, вираженій в Ісусовій молитві. Годилося б говорити про його містичне вчення, яке сповідував і Антоній, що в Любечі прозивався Антипою, а в Чернігові збудував Антонієві ж печери. Але хіба зараз до цих глибокодумних розмов, коли «кишить Україна кишлами орди»? Цікаво: а чи не постраждали і Антонієві печери від російських бомбових сотрясінь святої нашої землі? Чи вбереглася Іллінська церква, якщо поруч були пожарища – від підніжжя Болдиної гори?

Я розповів як виживають дехто з творчих людей Чернігівщини, і відомий українсько-польський скульптор Геннадій Єршов прислав фото батьківської хати, ріг якої поруйнований снарядом, що впав на подвір'я. У Чернігові, на колись затишній вулиці Котляревського.

І вчора ж стало відомо про загибель від російських окупантів Володимира Андрійченка, патріота, учасника Помаранчевої революції та Революції Гідності, голови обласного Комітету виборців. Йому було лише 37. Лишилася сиротою 13-річна донька. Він їхав медичною машиною забирати тіла вбитих та поранених побратимів, і сам поліг з ними...

З ранкових повідомлень: наші знищили штурмові підрозділи під Ізюмом, 3 гвинтокрили (мало!), кілька тилових колон у Сумській і Миколаївській областях, а зі знищеного Маріуполя росіяни вивезли кілька тисяч людей... у Росію. Ясир бере сучасна орда і відправляє його в далекі заонежжя, так, наче це вбереже ті території від знелюднення.

Знищені заступник командира Чорноморського флоту з ідеологічної роботи з характерним, на жаль, українським прізвиськом Палій та заступник керівника інженерних військ Західного військового округу РФ, теж полковник. Та йде підвоз нових частин з Петропавловська-Камчатського і Владивостока. Японці, чого чекаєте? Китайці, ви ж не забули, що історична назва Владивостоку – Хайшеньвей?!

Зараз мало інформації по області, але знаю, що нема зв'язку із селами Львів та Зайці, а в Жукотки нікого не пускають окупанти, де, за чутками, вони влаштували щось схоже на лазарет. Знаю і про скидання російської бомби на... ферму, але

де це сталося – не варто казати, щоб не було підказки. Проте свиней і корів шкода...

І перестаньте талдичити про 80 і більше відсотків росіян невідомо чийого опитування про підтримку війни в Україні. Бо коли це росіяни казали правду? Та й у Гітлера була підтримка німців навіть у квітні 1945 – і шо, це йому допомогло? І в Чаушеску перед розстрілом була підтримка ще більша, ніж у Путіна – це його врятувало? Ні, росіяни – не румуни, від них намарне ждати такого сміливого вчинку. Але зате англо-саксонський світ з Україною та Польщею вже нагадує дії союзників у квітні 1945-го...

...І був знову тривожний ранок, і був 25-й день Широкої української війни. І линула до Бога молитва святого українця Іларіона: «...Не віддай нас в руки чужинців, щоб не назвалося місто Твоє містом полонених, а паства Твоя захожими не на своїй землі, щоб не говорили народи: «Де ж Бог їх?»».

26-Й РАНОК ШИРОКОЇ ВІЙНИ

.....

Сьогодні каца..ське літаюче стерво запізнилося – прилетіло бомбардувати о 5.15 і хоча в сірому світанковому небі їх вцілити важко, наші намагалися. Проте 4 бомби впади на сіверську землю в радіусі Чернігова. Рашисти не вдовольнилися цією «дружбою» і прилетіли ще після 6-ї і їх уже зустрічали українці. Не квітами – ППО. Так хочеться, щоб попали, щоб швидше встановити всеукраїнський рекорд – сотню збитих путінських стерв'ятників. Наразі їх 96 і один був збитий учора.

Знищення росіянами Маріуполя триває і частина міста вже окупована кадировцями, та бої тривають на вулицях цього многотрадального міста. Другу добу горить «Азовсталь».

Зате знищено колону танків полку з Чебінкулю (Урал) та командира полку – під Броварами.

Ще вичікують білоруси, яких Путін і його бульбоХорті штовхають на війну з Україною, хоча по факту білоруси уже воюють з нами – раніше наші поколошматили їх під Черніговом і вони довго стояли в Михайло-Коцюбинському. Та й російські стерв'ятники літають з білоруських аеродромів і з території Білорусі на Україну летять ракети. Всі білоруські дипломати виїхали з України, що також є ознакою підготовки до наступу. Що ж, їх чекають ЗСУ. Проте білоруські партизани підірвали залізничні колії, що ведуть до України. Власне, залізничного сполучення між Україною і Білоруссю зараз нема і Лукашенко не зможе вірнопіддано поставляти пальне для російських окупантів.

До чернігівців – творчих людей. На Олександрівці згоріла хата відомого історика, працівника Українського інституту національної пам'яті Сергія Горобця. Він живе у колеги.

Сім'ї трьох моїх чернігівських друзів змогли вибратися з міста, в якому нема світла, тепла і води. Яким маршрутом пробиралися, щоб дійти до своїх сіл – звісно, не скажу, але доводилося і йти пішки 10 кілометрів (уявіть, як це було 85-річній тещі одного мого друга!), і переправлятися човном. Власне, частину пригод можна прочитати на сторінці відомого журналіста та історика Сергія Павленка.

...Гриша, з яким я в дитинстві об'їдав молодесеньке листя липи, що була між нашими дворами, живе в Москві – він відставний прапорщик російської армії. І каже своїй сестрі в моїй Авдіївці: «То українці самі себе обстрілюють!». Вона відповідає: «Це як – кияни стріляють по чернігівцях, а ми – по сумчанах?! Ти вже мені, рідній сестрі, не віриш, а тільки телевізору?!»...

А в Катерининській церкві замироточили багато ікон, що підтвердив настоятель храму, секретар єпархіального управління о. Роман Кіник. Щоправда, він дивується, чому зараз цьому надають такого виняткового значення, адже ікона св. Меркурія Бригинського на його раці мироточить уже три місяці. А зараз краплі мира з'явилися на Троїцько-Іллінській іконі, на копії Дубенської ікони (навіть на літографії, тобто на папері – така іконка у вітварі) і на іконі Вифлеємської Божої Матері. До речі, це єдина ікона, на якій Мати Божа посміхається. Тож ці знаки треба розцінювати, як добрі знаки, як свідчення, що Бог з нами – каже отець Роман, який не покидає ні свого храму, ні своєї пастви.

В єпархіальному управлінні є домовна церква св.Феодосія Чернігівського, де ікони намальовані на звичайному ДСП – вони також мироточать, як, скажімо, ікона св. Антонія Печерського. «Краплі пахучого мира виступили на очах і губах святого» – уточнює о.Роман.

...І ранок таки прийшов на зранену Україну, і наступив 26-й день Широкої української війни. І дивувався Господь нації, яка ставала Божою силою порятунку світу – такого недосконалого, але такого прекрасного світу.

ХРОНІКИ ШИРОКОЇ ВІЙНИ

Горить Чернігівський камвольно-суконний комбінат. Раніше знищена кондитерська фабрика «Стріла».

Як повідомив голова обласної військової адміністрації В'ячеслав Чаус, окупанти викрали та вивезли на територію Росії старосту села Трем'яч на Новгород-Сіверщині. Також викрали двох

працівників органів самоврядування у Новій Басані на Бобрівщині. Викрали директорку Андріївської школи під Черніговом – хтось видав, що в неї проукраїнські погляди. Затримували і старосту села Андріївки, але відпустили.

Також з інших джерел я отримав повідомлення про затримання новгород-сіверського благочинного ПЦУ, настоятеля мазепинської Дігтярівської церкви о. В'ячеслава Павлика.

Сьогодні тривають бої біля Чернігова, ворог обстрілює місто. Натомість наші розгромили ворожий обоз, який мав доставити окупантам провіант та боеприпаси. Наразі вони ловлять по селах курей, як це в селі Ковпита, відбирають у селян харчі...

27-Й РАНОК ШИРОКОЇ ВІЙНИ

Він прийшов у тривозі і цей пост міг би не з'явитися, але деталі не можу поки що розкрити. Скажу лишень, що спав, як заєць на купині. Що ж, на війні – як на війні. Зрештою, Бог не без милості, козак не без щастя...

Ранок традиційно почався з авіанальоту з білоруської сторони. Сьогодні раніше 5-ї, години, певно, все ж налякалися вчорашнього сліпого привіту ППО.

Російський винищувач уже залетів і у повітряний простір НАТО – в Польщу, але сита Європа висловлювала чергове занепокоєння.

...І ранок таки прийшов, і був ще один день світу, який втомився дивуватися Україні, що героїчно боролася за

право бути собою. І текла кров українська, і російська, не змішуючись, бо не може бути єдиним вода і олива, вогонь і вода. І благословляв Пан Бог Україну, бо кров захисників - свята.

28-Й РАНОК ШИРОКОЇ ВІЙНИ

.....

Яка сухенна весна – за час Широкої війни жодного дощу! І російські снаряди, крім людей, вбивають ще й наші луки – білі дими переплітаються над Україною, як молитви-прохання з прокляттями, що також переплітаючись, йдуть з України до неба.

Ранок у Чернігові поки що на диво тихий – російські стерв'ятники не прилітали може через те, що виплодилися смертоносною своєю «братскай любовью» пізно вночі. Летіли парами і кидали бомби, здається, десь на південніші Чернігова села. Вони потерпають чи не більше за саме місто...

В Чернігові ж, за відчуттями міського голови Владислава Атрошенка, лишилися жити менше половини мешканців – орієнтовно 130 тисяч. У місті вже третій тиждень нема електрики, води, тепла. Як повідомили в «Чернігівводоканалі», на одну тільки насосну станцію прилетіли 60 снарядів. Тобто росіяни цілеспрямовано створюють ту безвихідь, яку дипломатичною мовою стурбованого Заходу називають гуманітарною катастрофою. Чернігівці знаходять вихід – технічну воду беруть з Десни і Стрижня, питну розвозить героїчний «Чернігівводоканал», у дворах багатопверхівок вже з'явилися туалети і кабиці для приготування їжі. Ворог знищив основну частину техніки комунального автопідприємства і вивезення сміття стало ще й через це проблема-

тичним. І, як сказав міський голова Владислав Атрошенко, уже стає нікому лагодити мережі електро- та водопостачання: спеціалісти теж люди, вони виїздять/виходять з міста і просто нікому працювати.

Оперативна обстановка на Сіверщині зараз стає відомою тільки зі скупих офіційних повідомлень, але ось голова Семенівської громади Сергій Деденко повідомив у соцмережах про рух ворожих колон. Мені ж відомо про встановлення росіянами блокпостів біля села Гірськ в сторону Нових Борович та в селі Хотуничі – це Сновська громада. А в районі села Пакуль наші розбили велику групу окупантів, там багато вбитих і поранених – очевидно, їх метою був Славутич. У селі Ковпита під Черніговом, яке окупували нещодавно, кавказці та буряти позаймали порожні хати, у дворах поставили камази і бетеери, завалили осокорами

дорогу на Андріївку, де їх побили наші раніше, і ходять по дворах, просять дрова. Холодно їм, холоднокрівним, на гарячій Україні...

І про інформаційну політику – скажіть хтось тим, хто встановив цензуру на радіо і телебаченні – не можна робити інформаційні випуски такими депресивними! Основний час ефіру про евакуації – це інформполітика капітулянтів, бо, як казав Черчилль, евакуаціями війну не виграти! А має бути інформполітика переможців – тобто більше про успіхи ЗСУ, про боротьбу на дипломатичному фронті і про занепад на Росії, як, скажімо, про зупинку єдиного танкового заводу – «Уралвагонзавод». Бо нема запчастин, які поставляв Захід. Росія визнала загибель в Україні майже 10 тисяч своїх і поранення більше 16 тисяч – насправді удвічі більше, але визнання й таких цифр прибрали вони через деякий час.

...І був знову ранок, і надходив 28 день Широкої війни, і воювала Україна проти великого агресора. І розбила Україна міф про могутню російську армію – лишився ще міф про велику російську культуру. І плакали святі українці на небі і на землі, і бачив Бог їх сльзи, і пекли вони його пеком, і ставали вони гарячими головешками на голови тих, хто приніс нашому народу війну.

P.S. У Чернігові вночі 23 березня російські окупанти скинули авіабомби на автомобільний міст через Десну, який сполучав місто з Києвом. В результаті удару впав один із прольотів мосту. Інформацію Суспільному підтвердив голова Чернігівської ОВА В'ячеслав Чаус.

Нагадаємо, цим мостом з Чернігова рухалися евакуаційні рейси та завозилася гуманітарна допомога до міста.

30-Й РАНОК ШИРОКОЇ ВІЙНИ

Я живий і навіть здоровий, а мовчав через відсутність інтернету та вчора наслухав перший за всю Широку війну дощ, який і прийшов несміливо, певно, боячись війни більше, ніж бояться вже обвиклі люди. Цілий день він ходив околясом темними хмарами, аж доки ввечері наважився пошепотіти по дахах і підвіконнях, смачно прицмокуючи у маленьких калюжках...

Та наразі термінове повідомлення: сьогодні вранці російські окупанти викрали міського голову Сновська Олександра Медведьова і вивезли в невідомому напрямку. Поширте цю тривожну інфу!

Чернігів виживає і бореться, знаходячи партизанські шляхи постачання попри розбитий автомобільний міст. Недарама голова обласної військової адміністрації В'ячеслав Чаус нагадав про таємний хід святого Антонія Печерського.

Будь-яке явище потребує назви, ця війна також. Називати її просто російсько-українською не личить, бо така почалася ще 2014 року. Називати патетично, як європейці війною якихось троянд, теж не можемо. Назвати як фіні -Зимовою, теж не можемо, бо вже перейшла і в весну. Тож я пропоную звати її Широкою, бо такою є і географічно, і політично, і за обширом залученості народу.

...І був ранок, і був тридцятий день Широкої війни. І лунало з неба застереження Господнє Москві: отямся, вавилонська блуднице, бо блажен той, що відомстить тобі за злочини твої. Та не лишилося на Москві чуючих Господа, а ті, що були, вийшли і пішли, як Лот від Содому і Гоморри.

31-Й РАНОК ШИРОКОЇ ВІЙНИ

Крихка тиша воєнного ранку. Мовчать навіть півні і пси, мовчить людська техніка, ще не тече березовий сік, бо земля глибинно змерзла.

Російські окупанти поширюють на Сіверщині листівки, де знову обзиваються до нас братами. Вовки тамбовські – брати ваші! А в листівках обіцяють... свободу слова і тут же просять видавати їм на розправу «націоналістическіє елементи».

В бібліотеках окупованих північних районів Чернігівщини викидають і знищують книжки про гетьмана Мазепу, воїнів УПА, про Василя Стуса, ага, свобода слова по-рашистськи...

Літаки російські приходять, яко тать вночі, а натомість на землі окупанти бояться кожного українського кущика і окопуються. Рухаються тільки вдень.

Щодня в Чернігові, за словами міського голови Владислава Атрошенка, ховають 40-45 людей – виривають траншею і... Розбито не тільки автомобільний міст через Десну, але й пішохідний – можливо, дякуючи і недолугим журналістам з президентського пулу, які стали обговорювати по радіо пішохідний міст, підказуючи агресору куди бити. Чернігів у блокаді. Звісно, не повній, бо ми на своїй землі і знайдемо шляхи-доріжки, але фури не заїдуть...

Взагалі, про інформполітику треба говорити щодня, бо дурість зашкалює. Скажімо, сьогодні Українське радіо о 6-й годині дає новини: загибель сотень людей у маріупольському театрі, удари по Вінниці і Житомиру, спростування про нестачу в рашистів ракет – спасибі, втішили! І тільки шостою йде новина, що мала би бути першою – про знищення на Харківщині комплексу радіоелектронної боротьби, гвинтокрила і купи окупантів та про розбитий танк біля Охтирки. Звісно, не треба лакувати війну, але ж треба давати інформацію, яка мотивує до бороть-

би, до виживання, а не підбирати інформацію, яка допомагає вбивати нас самих. Невже це важко зрозуміти тим, хто редагує? Чи це так нас готують до задачі українських позицій – спершу «просто перестать стрілять», тоді заглянути в очі Путіну, а тепер «треба говорити»? В Україні вирішується доля світу – це сказав президент. Його прізвище – Байден...

Апостольський нунцій Ватикану говорить про порозуміння (з ким?), а українці – про перемогу. І сьогодні зачищають казан Буча – Гостомель – Ірпінь та почекаємо зведень Генштабу.

...І ранок прийшов неодмінно, і настав тридцять перший день Широкої української війни. Закривавлена Україна молила про мир, повторюючи слова почесного патріарха Філарета - нам потрібен мир, але мир після перемоги! І благословляв Пан Бог мужні серця, які обороняли Божий світ від дикої орди нащадків кочівника Каїна.

32-Й РАНОК ШИРОКОЇ ВІЙНИ

.....

Ранок таки виборсався, хоч і з натугою, з-під чорнощого хмаровиння, начиненого сніжною крупкою і тримаючи в пам'яті нічні видива пожарищ древнього Чернігова. І то були не древні сни про пожарища орди монгольської, а такі свіжі - орди московської.

«Тихое, долгое, красное зарево каждую ночь над становьем твоим» – писав російський поет Блок про свій кочовий народ, який хоче і в хліборобську, осідлу Україну перенести свої «кочевья», які випалюють вогнем наші ЗСУ.

На Чернігівщині, біля села Вишневе, наші дочекалися скупчення цього завойовницького, здичилого росіяництва і багато понищили. У Славутичі ж окупанти вийшли з міста, але зби-

раються провести обшуки в адмінбудівлях. І що шукатимуть? Українські прапори для омріяної Путіним денацифікації?

Удари по Львову – це персональний привіт Путіна президенту США Джо Байдену, щоб він не був Сонним Джо, а швидше рятував світ від здичілих росіян. До речі, экс-міністр Польщі уже заявив претензії на Калінінградську область, окуповану советами після другої світової – це Східна Пруссія, і Польща на неї має ефемерні права. Але доки тримає язика в одному місці Німеччина, до якої Пруссія належала, поляки підсуєтилися...

Як і Азербайджан, що зайняв два села в Нагірному Карабаху, оскільки вірмени побігли помагати Путіну в Україні. На окупованих Курильських островах Росія проводить демонстративні навчання, бо Японія реально хоче їх повернути. Фінляндія завтра припиняє з Московією залізничне сполучення, хоча ще й не має духу вимагати повернення Віпурі (Виборга) та всієї Карелії, окупованої Росією.

...І був ранок, і був 32 день Широкої української війни з вічним ворогом. І линула в небо ради Хрестопоклінної неділі молитва: «Спаси, Господи, людей Твоїх і перемогу на супротивників подай!»

33-Й РАНОК ШИРОКОЇ ВІЙНИ

.....

Коли приходять світанок – стає спокійніше, не так в'ялить душу страх перед російськими авіабомбами, які кидають на наші голови «асвабадітелі». Чернігів виживає без світла, тепла і подачі води, дивуючись сам собі своїй стійкості. Воду люди беруть завдяки героїчним діям працівників «Чернігівводоканалу». І приходиться думка – як добре, що це комунальне підприємство, а не віддане в приватні руки, бо маса хапуг, які було поприхватували підприємства, повтікали, як тільки забахало...

У мого товариша на Підвальній вчора повибивало вікна, пошкодило дах, у гаражі навіть радіатор у машині пробили росіяни, а сам він врятувався чудом, впавши на підлогу. Сам він кровельник, тож дах уже поремонтував, а вікна де склом, а де фанерою поладили товариші. І не без гумору розповідає: «Кацапи били так, що в Десні риба поспливала, тож хлопці підсакою наловили, насмажили і цим відзначили мій «ремонт». Тож і річка, наша зачарована Десна, постраждала від рашистської злоби.

Біля Сновська окупанти забрали з собою трьох тероборонівців, їх доля невідома. Але скрізь, де окупанти зайшли, вони бояться – навіть у Сеньківці, біля самого кордону, окопуються. Нічого, ви ще будете окопуватися у Клімово, Злинці, Новозибкові і Брянську...

Учора голова обласної військової адміністрації В'ячеслав Чаус повідомив про пошкодження від ударів двох шкіл Чернігова і двох сіл – під Черніговом і Ніжином. Назви сіл не називаються.

Взагалі з інформацією зараз стало туго. Я розумію потребу воєнної цензури, але не розумію обмаль інформації та депресивні голосіння про евакуаційні коридори. Евакуаціями війну не виграти, натомість – де інформація в медіа про успішні дії ЗСУ і тероборони, СБУ та інших розвідок? Зрештою, навіть про Росію можна розповідати таке, що піднімало б наш дух – скажімо, детально і не один раз треба б розповідати про знищення десантного корабля «Саратов», про ціни і паніку на Московії... Або про привезення в Нижньоновгородську область біля 600 трупів росіян. Або про знищення за минулу добу 4-х рашистських літаків, гвинтокрила, дрона і двох крилатих ракет я ледве виловив у потоці інформації, тоді як про це треба б розповідати більше.

А політична реклама одного героїчно неголеного телегоя взагалі є неприйнятною. Натомість я хотів би чути голоси українських моральних авторитетів – підказую, це: Мирослав

Маринович, Валерій Шевчук, митрополит Епіфаній, Рефат Чубаров, Любов Голота та молодших інтелектуалів – Максима Розумного, Вахтанга Кіпіані, Ростислава Мартинюка, Оксани Забужко... А на Чернігівщині не чути голосу лауреата Шевченківської премії, редактора газети «Гарт» Дмитра Іванова, який колись писав: «Я від роду – Гендега, а тепер – Іванов». Останнє, що він ставив на своїй сторінці на Фейсбучі – розповідь москвича Віктора Мироненка про його чернігівський дворик... Як казали колись, з ким ви, майстри культури?

...І прийшов ранок, і був 33-й день Широкої української війни, і тривав на зболеній землі Великий український піст. Вся Україна на посту за свою державу, за свою націю проти російських окупантів, проти духа злоби піднебесної. І зазмерла природа в очікуванні Господньої милості, щоб очистити нашу землю від рашистської гиді.

ХРОНІКИ ШИРОКОЇ ВІЙНИ

Дядько з райцентру якимось чином пробрався в Чернігів з наплічником, у якому металева кружка, ложка, мило тощо. У його райцентрі тихо, не стріляють, але в нього душа болить за Україну і він проник в обложений Чернігів, щоб записатися в армію! Йому 52, але виглядає на всі 62. І у військкоматі йому сказали: «Діду, йди онуків глядіть!». Не взяли. Дядько страшно розстроений...

А другого взяли – той теж так 50+, але в нього досвід служби у гарячих точках. Він прийшов у військкомат, кажучи: «У мене оце все, що на мені, бо дом розбили. Добре, що сім'я встигла виїхати».

До речі, привіт знайомому панікеру, який розказував, що військкомат утік з Чернігова! ...

Ще одна свіжа історія. Джерела, звісно, назвати не можу. Отже, тероборонівці прийшли на окраїну міста, бо була ймовірність наступу качапів. Стали копати окопи і до них прийшов дід – каже, мовляв, ось моя хата поруч, ось ключі, коли треба, зайдете помитися чи чаю попити, а самому куди треба було піти. Так і зробили. Доки пили чай, а вже був вечір, підійшла ДРТ ворожа, побачила свіжі окопи і закидала гранатами. І ждуть – що буде. Ну, хлопці з дідової хати їх і поклали. Мінус 5 окупантів.

...Безумовно, у цій війні, як і в будь-якій, повно бязгузів, панікерів, дезертирів, всьопропальщиків, але про них розповідати нецікаво. Натомість отакі немудрящі і непридумані історії показують: ця війна дійсно Широка, бо весь народ воює (ну, а всяких мажорів, панікерів та пропальщиків ми до народу, може, й відносимо, але такого собі, біологічного...).

34-Й РАНОК ШИРОКОЇ ВІЙНИ

.....

Сей ранок пахне дощем і ...волею. Тиша і гелгіт якихось еміграційних птахів. Підсвічені напівсонним сонцем хмари підсвідомо тривожать: чи не від пожеж? Але слава Богу, ні! Просто хмари. Просто схід сонця. І це вже неймовірно.

На Чернігівщині ЗСУ знищили дві броньовані машини «Тигр», танк, машину з боєкомплектom, 20 солдатів – це офіційна інформація, яка зараз свідомо подається із запізненням на 1-2 доби. Я ж можу додати, що на півдні області знищена

впень велика колона окупантів і це зробили добровольці з однієї країни, уряд якої хитається в сторону Кремля, але народ якої любить українців. Детальніше скажемо, якщо пройде офіційна інформація.

У Чернігові знищено росіянами підприємство харчової промисловості, директор якого свого часу був навіть довіреною особою Януковича. У місті стає важче чи й неможливо робити операції пораненим, а їх щодня від 20 до 40 осіб. А радіо повідомило про чернігівця, який учить земляків заряджати мобільники від... велосипеда. Думаю, що я його знаю і після перемоги зроблю інтерв'ю.

Генштаб повідомив про перекидання Кремлем на схід України найманців, якими керує особистий кухар Путіна і звать їх вагнерівцями. Відкинуто росіян на 40 км від Кривого Рогу, йдуть бої у Маріуполі, Херсоні, обстріляні Чернігів, Ніжин, Харків, Миколаїв, Сєвєродонецьк, Рубіжне, Попасна, Буча, Гостомель. Нашими захисниками знищено аж 8 літаків за добу, 3 гвинтокрили, 2 крилаті ракети, 10 танків, командира та начальника штабу 503 мотострілецької дивізії Третього ні, не Риму, а квазірейху...

Тим часом 28 парафій російської церкви в Україні перейшли в українську Церкву, в тому числі і монастир у Львові (як його взагалі там зареєстрували?). Повільно йде проривання московської облуди, але після перемоги вона зникне, як роса на сонці. Наразі можу повідомити, що корюківський наш священник о. Нестор Назаров врятував біля Києва кількох наших воїнів, що їх під час боїв засипало землею. А городнянський священник о. Андрій Романюк разом з настоятелем Катерининської церкви о. Романом Кіником щодня розвозять допомогу чернігівцям у обложеному місті.

+...І ранок був невідворотним, як невідвотною буде українська перемога і розпад Росії, що не захотіла жити в

цивілізованому світі. І прийшов уже тридцять четвертий день нашого Опору. І всміхався Пан Бог з небесних висот своїх: «Так, дітки мої, воля – то мій дар, невід’ємний від людської натури, захищайте її!».

P.S. Оскільки про це написав уже австрійський аналітик Том Купер, то і я скажу: отой неназваний мною іноземний легіон, що потовк москалів на Бобровиччині, був грузинським.

ХРОНІКИ ШИРОКОЇ ВІЙНИ

Зателефонував командиру взводу контрдиверсійної діяльності, заступнику голови обласного товариства «Трості-та» імені Т.Шевченка Валерію Рябченку. Спершу спитав: «Чи правда, що військкомат удрав з Чернігова?» – таку цитку поширюють панікери. Валерій зразу: «Брехня! Я ж недавно був і у обласному, і в міському військкоматах!».

Друга цитка: мовляв, біля тубдиспансеру вже стоїть ка-цапський блокпост. Насправді там стоїть наш, але по дачах, які прилягають до тубдиспансеру, вчора ходили буряти і пере-віряли документи.

Валерій розповів, що в Чернізів надійшло нове озброєння: німецькі кулемети МТ-42, «Стінгери», протитанкова зброя німецького і польського виробництва. Отже, Захід допомагає нам реально, нічого нить. Спростовано таким чином ще одну цитку – мовляв, Чернізів у такій блокаді, що й зброю не до-ставлять...

На моє зауваження, що, мовляв, просять нічого не повідо-млять про озброєння, комвзводу Рябченко відповів: «Навпаки

– хай вороги знають, що ми міцніємо! Укріплюємо оборону Чернігова, працює розвідка і контррозвідка, бойовий дух у нас класний!».

35-Й РАНОК ШИРОКОЇ ВІЙНИ

Він тихий. Трагічно тихий. І з блювотним запахом Росії – підступної, хижої і брехливої. Бо після заяви про відведення частини військ з київського та чернігівського напрямків вечір і ніч росіяни гатили по Чернігову і Ніжину. Є пожежі в центрі Чернігова, про інші наслідки ще не оголошено. Власне, брехня – суверенна риса росіян, нічого нового.

Саме ж так зване відведення, це насправді ротація військ, які крепко побиті ЗСУ під командуванням генерала Залужного. Вони будуть відсовуватись, щоб зализати рани. При цьому знову ж таки брешуть – мовляв, завдання першого етапу «спецоперації» виконані. Хіба що вважати завданнями руйнацію наших міст і сіл, знищення українців...

У Ніжині містяни мішками з піском рятують пам'ятник Гоголю. Рятують пам'ятник письменнику, що його росіяни називають російським, українці рятують від російського питомого дикунства.

У Чернігові росіяни вдарили ракетою по черзі за молоком – це сталося на вулиці, яка носить ім'я російського генерала часів другої світової. Відірвані руки і ноги, контужені і поранені – черговий злочин росіян.

А ота теледіва Овсяннікова, якою наївні українці захоплювалися, бо вона в ростелеєфірі вискочила з плакатом «Ні – війні!», уже на Захід блеє про утиски російськомовних та русофобію в Україні. Коли ж притомні люди говорили, що ота вискочка – проєкт ФСБ, ті ж наївні українці заперечували...

Шведський завод підшипників закритися в Твері. Експорт нафти з РФ за місяць впав на 26 відсотків. А з ростВ активно звільняються пропагандисти путінського кодла – пропагандони, як і щурі, першими тікають з тонучого корабля. А в Україні СБУ заарештувало агента Москви, який числився політологом і роками тряс бородою на телеефірах Коломойського – Пінчука во ім'я Росії та її ставленика Медведчука – мова про Погребинського.

А в Україну повернувся обміняний прикордонник Роман Грибов – автор всесвітньовідомого хіту про російський корабель. Нагадаю: на острові Зміїному він послав корабель окупантів. І наша інформполітика мала б багато розповідати про цього нащадка холодноряських отаманів. Але натомість канали «Прямий» та «П'ятий» виключено з пулу, бо вони розповідали про справжніх героїв – про Головнокомандувача ЗСУ Залужного, про командирів на війні, а не про пустозвонів типу Арестовіча та посмішечки Кіма...

І ще про Росію – від геніальної нашої поетеси.

*«Ця чорна прірва з хижою десницею,
Смурна від крові, смут своїх і свар,
Готова світ накрити, як спідницею
Матрьюха накриває самовар»*

(Ліна Костенко).

...І ранок пах весняною вологою та надією на мир. Бо берези пускали сік – прозорий, як сльози українців, але ті – гіркі і солоні. Та українці Сіверщини не спішили в ліси і посадки за березовим соком, бо боялися мін та нерозірваних снарядів, залишених «па-братські». І був 35-й день Широкої української війни, і Україна не плакала, а боролася. І з неба не було сліз вологи, а збиралася Господня мста на хижу, брехливу і криваву Московію.

ХРОНІКИ ШИРОКОЇ ВІЙНИ

По рашистях наші артилеристи нанесли могутні удари в районі сіл Пакулів та Довжик, коли звідти висувалися їх колони, як повзе шкідлива і шкодлива гусінь. Біля села Ковпича горить ліс – місцеві пробують загасити, а окупанти спостерігають за ними з кулеметами.

Із Городні в сторону Сеньківки (кордон) тікають кацапи. Та перед втечею повідбирали в людей причепи, позавантажували їх картоплею краденою і так драпає «могутня армія РФ» – насправді армія мародерів.

Вчора я розмістив інформацію від командира взводу тероборони і на мене насипалися пильні громадяни – мовляв, не можна називати прізвиська. Я передзвонив йому і він порадив їм заспокоїтися: «Ми на своїй землі і нам нема чого боятися!».

Від себе ж додам: якщо не називати наших українських героїв, то ними об'являться Льоша Арестовіч та неголений телегерой, який замість підготовки до війни радив готуватися «на майськіє шашличкі». Я розумію, що смазлива пичка Арестовіча чи посмішечки Кіма більш симпатичні молодіцям, ніж мужикувате лице Залужного або простецьке Муженка. Але оборону забезпечують українці генерали Залужний і Муженко, а не Арестовіч, і в Миколаєві не Кім, а генерал Марченко очолює оборону міста. Той, до речі, Марченко, якого посадили, а українці зібрали заставу, щоб він тепер міг воювати.

Тож треба називати зараз українських героїв, щоб після перемоги не поналазили знов у владу всякі зелені арахамії. Бо тут – Україна!

36-Й РАНОК ШИРОКОЇ ВІЙНИ

Він прийшов з дрібнесеньким дощем і радісними звістками про втечу російської армії з Чернігівщини – звісно, не вся і не зовсім, але вчора вони, побиті під Києвом, тікали з піджатими хвостами двома колонами через лосинівський та ічнянський напрямки по 300 і 150 одиниць техніки. Їх Чернігівщина зустріла гаряче – був бій в районі Нової Басані, а ось Стара Басань була дуже понищена окупантами.

Залишили вчора Ковпиту під Черніговом, забравши в селян що цінніше, як то килими. Мародери. В мого доброго знайомого, в материнській хаті, днювали і ночували, а наостанок вивалили стіну лазні, щоб добре встановити кулемети.

Взагалі, деяких старост треба було оголошувати в розшук, бо побрали автомати і спали з ними замість жінок, та ще й понатягували броніки – від кого ви захищалися в неокупованих селах? Як, наприклад, в Отрохах. Після перемоги треба буде пильно проаналізувати: як вели себе старости і голови громад?

А світ починає приходити до тям – що для нього значить Україна. Бо, виявляється, тепер через війну росіян з українцями світові загрожує голод. У Туреччині, скажімо, уже черги за соняшниковою олією, бо 55 % світового експорту – з України. Ось що нищить наші ґрунти і які би ми були багаті, якби агрохолдинги не жерли всі прибутки від того виснажуючого нашу землю експорту! А Ліван, Єгипет, Йемен, Лівія, Сирія тощо взагалі критично залежні від нашого зерна, курятини, яловичини. Зараз в Чорному та Азовському морях росіяни заблокували біля 100 кораблів з продук-

цією – це судна різних країн, в тому числі й тих, які не вводять санкцій. В Бердянську кацапи просто вкрали три кораблі українські із зерном. Ну, злочинство – питома російська риса, нічого нового. Це знаємо ми, має зрозуміти і світ.

Наразі в ООН створена міжнародна комісія по розслідуванню воєнних злочинів Росії в Україні.

...І був умитий Божою вологою ранок, і прийшов 36-й день Широкої української війни. І чув Пан Бог молитви зраненої землі і наближав героїчним синам її й донькам перемогу над Каїновими нащадками, що прийшли з краю Гога і Магога.

ХРОНІКИ ШИРОКОЇ ВІЙНИ

Про героїчну, без перебільшень, оборону розв'язки на трасі з Чернігова в сторону Михайло-Коцюбинського треба буде написати окремо, бо там живого місця не лишилося. А рота охорони військкомату вистояла! Зараз об'їзна дорога вже вільна!

Як і звільнене з боями село Слобода під Черніговом, звідки росіяни обстрілювали місто і, зокрема, колону з гуманітарним грузом.

Куди тікатимуть окупанти з причернізівської Іванівки, якщо ще не втекли – питання, адже ні в сторону Чернігова, ні в сторону Києва це їм не вдасться. А шестовицька переправа має право на побратимство з Чорнобаївкою..

...І особисте: місцеві «герої заднім числом» думали мене сьогодні налякати. Мене, який був рухівцем і ходив під загрозою арешту КТБ, хотіли злякати тепер у вільній Україні.

Власне, може й розраховували на удар, бо знали, що я переніс серйозну операцію... Чи думають, що війна все спише? В тому числі перешкоджання професійній діяльності власкора парламентської газети. Але нічого – Бог не без милості, а козак не без щастя.

Перемога наближається!

37-Й РАНОК ШИРОКОЇ ВІЙНИ

Вчора прилетіли чорногузи. Не всі, і не на всі гнізда, але прилетіли, мабуть, з тривогою споглядаючи зверху покоцану російськими хижакими українську землю. Сусід Сергій каже: «Я поздоровався, а вона крила розпустила і обходить гніздо, мовляв, це моє, не чіпай!». Він чомусь вирішив, що то жінка чорногузячого роду...

Звільнено село Лукашівку під Черніговом і сподіваюся, що відомий і патріотичний фермер Григорій Ткаченко зберігся разом з родиною і господарством та зможе розпочати посівну. Проте військові показали наскільки село понищене російськими окупантами.

Між тим, вони продовжують драпати з України – за два дні мимо Городні проїхали 1105 одиниць російської військової техніки в сторону Сеньківки, тобто до кордону. Символом цієї «могутньої армії» має стати бетеер з краденим холодильником на броні. Везе армія мародерів все, що може потягти – килими, мікрохвильовки, не кажучи про коштовності. І це ж свідчить у якій гнилій ямі живуть росіяни – звісно, не москвичі і петербуржці, які й не воюють, як столичні хмажори, а росіяни зі справжньої, кондової Росії.

По ситуації в Чернігові російська пропаганда поширює фейк: Центральний ринок, мовляв, розбила тероборона. Насправді ж речовий ринок, як і Головопшта, торговий центр та обласна бібліотека постраждали від ударів їх ракет. Але ж уявляєте який грізний образ створюють чернігівській теробороні!

У Сновську окупанти наче випустили міського голову Олександра Медведьова, але ще троє сновичан невідомо де, в тому числі, староста одного села. Він не тікав із села, як деякі його колеги. Цікаво, що коли росіяни забрали місцевого бізнесмена Григорія Божка, то взяли його разом з його... охороною. Виходить, платив гроші тільки за захист від своїх земляків, а від справжнього ворога та охорона захистити не змогла? Гроші не все вирішують... Як і люди зі зброєю, якими зараз помикають деякі місцеві князьки...

З чорнобильської зони росіяни пішли, не забувши звільнити приміщення від цінних речей. А в радіологічний центр в Білорусі поступають опромінені російські солдати, які з тупості своєї окопувалися в Рудому лісі біля ЧАЕС. Пам'ятаєте, як російський пересмішник Задорнов висміював «тупих американців»? Не той народ він назвав тупим, не той.

Поруч з Чернігівщиною звільнився від окупантів Броварський район, у Конотопському та Роменському районах вони рухаються туди-сюди, з переляку стріляючи по хатах, бо бояться. На Херсонщині звільнені 11 сіл. Війна триває.

І хоч смійтеся, хоч ні, але три окупанти загинули від укусів бджіл, а біля двох десятків постраждали – мабуть, полізли за медом, а українські бджоли російського смороду не терплять

...І ранок прийшов з дощем, який накрив край сірим рядном, щоб потім забуяла зеленою повстю наша земля. І був тридцять сьомий день української Широкої війни. І менше ставало зневірених у Божій помочі, бо Україна боролася, молячи миру і вірячи у перемогу, яка невпинно наближалася.

P.S. А в ці хвилини над Количівкою чернігівська тероборона під орудою командира взводу, заступника голови «Просвіти» Валерія Рябченка піднімає український прапор, провівши зачистку села! Таким чином, блокада Чернігова зникає. Слава Україні!

38-Й РАНОК ШИРОКОЇ ВІЙНИ

Доц з ночі старанно відмивав землю від російської нечисті.

Пильна читачка з Городні мого блогу уточнила: мимо міста тікали не 1105 одиниць ворожої техніки, а більше 1450!

Історія з одного причернігівського села, коли воно було окуповане Росгвардією: росіяни розстріляли трьох братів, двоє з яких були атовцями, а третій недавно відслужив строкову. Очевидно, їх хтось виказав. Перед розстрілом росіяни змусили хлопців викопати собі яму. Один із братів був поранений та вижив, доповз до рідної хати. Батько потім бігав по селу, шукав для нього антибіотики. Поки що не називаю села і прізвища братів, бо село тільки-но звільнене.

Ще раз повторю пропозицію всім, хто може: пишть літопис Широкої війни у вашому селі чи місті – в деталях, з прізвищами героїв і негідників, щоб потім не повилазили в герої і у владу дезертири та зрадники. Чернігівське товариство «Просвіта» імені Т.Шевченка готове бути координатором такого збору літописів.

Не повірите, але в Чорнобаївці наші розбили росіян в 14-й раз! Подібна Чорнобаївка є також недалеко від Чернігова, але хай її назвуть офіційно. Щоправда, там не 14, але кілька разів таки товкли на одному й тому ж місці, куди кац...пи злазилися, як колоради на свіжорозрізану картоплю (мова про село Довжик - авт.).

Між тим, учора Генштаб повідомив про звільнення 30 сіл на Київщині і Чернігівщині, зокрема, приніжинських сіл, як Галиця.

Директор «Чернігівводоканалу», мій земляк із Шаболтасівки Сергій Малявко почав обнародувати прізвища дезертирів з критично важливого підприємства. І це абсолютно правильно. До речі, в окупованій Новій Каховці росіяни призначили свою владу і серед зрадників – начальник місцевої поліції. Тож яка там пройшла реформа, якщо не виявили потенційного зрадника? Президент повідомив і про втечу двох генералів СБУ, в тому числі начальника управління внутрішньої безпеки генерала Наумова. Скільки наших розвідників стануть жертвою нашої безпечності, адже той генерал явно мав неоціненну інформацію? І вже тепер би треба розбиратися, хто відкрив дорогу росіянам через Кримський перешийок, хто розмінував мости, хто відвів військові частини? Хто відповідь за Маріуполь?

... І ранок знову обвів поглядом землю, і настав 38-й день Широкої української війни, посоромлюючи всі розвідки світу, які давали українцям від трьох годин до трьох днів на опір «могутній росармії», яка виявилася армією гвалтівників і мародерів. Плакало небо дощем і Господь виносив свій незворотній присуд плем'ю нащадків Каїна.

ХРОНІКИ ШИРОКОЇ ВІЙНИ

Ударом російської бомби знесло у Чернігові на Болдиній горі альтанку, збудовану на честь візиту в місто у 1911 році царя Ніколая II. Росіяни б'ють і по своїх, бо темні. Мені альтанки не шкода – після перемоги збудуємо альтанку на честь захисників Чернігова від рашизму. Але шкода 4 українських хат, що згоріли в підніжжі Болдиної гори.

Як повідомив завідувач відділу печер Національного архітектурно-історичного заповідника «Чернігів стародавній», голова міського товариства «Просвіта» Андрій Глухенький, могили Коцюбинського і Марковича не постраждали, натомість в Іллінській церкві видито вікна. Андрій, до речі, з міста не виїздив. Антонієві печери витримали удари рущкого міра.

«Символічно, – каже він, – що осколками російського снаряда посічено цифру «1941» на меморіалі Слави. Росіяни так носилися з тою війною, що побили і пам'ять про неї».

Постраждала від ударів росіян і пам'ятка 18 століття козацька Катерининська церква – видито частину вікон, по-коцано осколками вівтарну частину. А в ній молилися і під час боїв та обстрілів – земля двигтіла від ударів росіян по мосту недалекому, а церква молилася...

39-Й РАНОК ШИРОКОЇ ВІЙНИ

.....

Не помічаєш, що ранок сірий, бо він – тихий і це головне. Не помічаєш, що ранок недільний, бо російські бомби та снаряди не тільки змішали тіла, землю і дерева з залізом, але й дні.

Жахливою відкривається Буча – містечко під Києвом. Там у дворах наші воїни виявляють тіла загиблих зі зв'язаними руками. «Буча – це наша Сребреніца, – каже радник міністра внутрішніх справ Вадим Денисенко. – Там росіяни вбивали усіх, кого могли вбити. Тільки денацифікація Росії може врятувати цю країну».

На жаль, не зможе – на моє переконання. Бо денацифікація Німеччини була проведена силою всіх союзників, коли ря-

дових німців возили по концтаборах, щоб ті наочно побачили злочини гітлеризму. А хто повезе росіян у Бучу чи Маріуполь, Волноваху чи Щастя, знищені росіянами?!

Стівен Кінг закликав світ до культурної ізоляції Росії. Йому заперечив Григорій Чхартаїшвілі, більш відомий, як Борис Акунін. Добре, що у світі знають С.Кінга і не знають Б.Акуніна. Ізоляція Росії буде так, як ізолюють буйного психічно хворого, щоб не нашкодив ні оточуючим, ні собі.

Одна міська рада в Україні уже ухвалила рішення про демонтаж пам'ятника Пушкіну. Він є навіть у Тернополі, де головою якби націоналіст... Запевняю, не забаряться захисники роскультури – мовляв, воює Путін, а не Пушкін. Ні, воюють росіяни, виховані на пушкіних і достоевських! Бачимо правдивість слів Достоевського – все, що росіяни взяли від православ'я, це перехреститися перед тим, як вас зарубати. Це наочно підтверджує сьогодні Буча і московський патріарх Кіріл, за якого й сьогодні моляться в Чернігівській та Ніжинській єпархіях.

У звільненій Шестовиці, репортаж з якої учора розмістив голова обласної військової адміністрації В'ячеслав Чаус, побачили розстріляну машину, у якій була сім'я з дітьми. Жахливо виглядають розбиті Іванівка та Ягідне, вже звільнені. ОК «Північ» повідомило і про звільнення Михайло-Коцюбинського.

Стало відомим ім'я одного героя, який загинув при визволенні Чернігівщини – Назар Небожинський. Він зміг знищити три російські танки, але останній встиг ударити й по ньому. Це сталося в селі, де окупанти гвалтували дівчат – до однієї 16-річної ходили щовечора по черзі, а в розбитому їх бетері знайшли ящик презервативів. В інших – викрадений жіночий і дитячий одяг, спреї, навіть дитячі іграшки. Вони приїхали вбивати і грабувати. До речі, першими з цього села під час нашої атаки тікали хвалені кадировці. А Назар Небожинський став небожителем...

Сьогодні протягом двох годин тривала повітряна тривога по всій Україні. Між тим, учора наші воїни знищили 7 літаків і один гвинтокрил росіян. Як сказав Головнокомандуючий ЗСУ генерал Залужний, українці за підтримки Заходу готові розбити агресора.

...І знову ранок прийшов сірим – може, від гіркоти втрат непоправних. І був тридцять дев'ятий день Широкої війни. І дивувалися святі українці Петро Калнишевський, Ярослав Мудрий, Іван Руський, киево-печерські та почаївські преподобні стійкості своїх нащадків і давали їм віру в перемогу.

40-Й РАНОК ШИРОКОЇ ВІЙНИ

.....

Він прийшов нарешті сонячним, але від того не стала відтаювати душа, бо вчора до макабричної інформації про геноцид росіян у Бучі додалася і про злочин у Ягідному.

Я знав цю інформацію від військових раніше, але до останнього не хотів вірити, аж доки не підтвердили її в обласній військовій адміністрації.

Отже, 3 березня окупанти в Ягідному зігнали у підвал школи 370 (надіюсь, що хоч цифра менша насправді! Що не міняє суті) місцевих мешканців. І тримали їх там 27 діб! Найменшому було два місяці. Там спали, мусили там же справляти природні потреби... Коли наші відкрили підвал – разом із ледь живими людьми звідти винесли й померлих. Точніше сказати – убитих росіянами. Що це, якщо не геноцид українців?! Сподіваюсь, прокуратура вже задокументовує цей злочин.

Я ж не можу уявити, як жити зі шрамом отакої муки мешканцям Ягідного – симпатичного до війни села на трасі Чернігів – Київ. Там, власне, й хат уцілілих майже не лишилося...

Викраденої окупантами старости найпівнічнішого села України – Грем'яча досі нема вдома – її чоловікові сказали росіяни, що вона у Погарі (це райцентр Стародубщини, окупованої більше 100 років тому), в лікарні після інфаркту. Але до неї не допустили.

Радує, що Чернігівщина уже звільнена від окупантів. А ось вам історія з Донбасу від воїна, якого назвемо, наприклад, Віктором.

«Спершу пішли на нас професіонали – спецназ і ми їх поклали. А тоді бачимо якихось незрозумілих вояк і від них приходять два парламентарі: хочемо здатися. Ок. Приходить їх ціла сотня! Форма якась жебрацька, автомати держать як попало... Розпитуємо – виявляється, це мобілізовані на окупованих територіях Донбасу. Учитель йшов із магазину, схопили, відібрали телефон і в армію. Слюсар вийшов після зміни із заводу – також під ружжо. Один день для них провели інструктаж і кинули в бій. Дали їм одного з бойовим досвідом. Питаємо – де він? Кажуть – утік».

У Новій Каховці на поки що окупованій Херсонщині містяни вийшли на мітинг за Україну і росіяни стріляли по них, є поранені. Мітингували і в Херсоні. А на Харківщині наші збили новенький Су-35.

...Хтось би сказав цензорам «Єдиного марафону», щоби припиняли агітацію за виштовхування українців з України. Адже крім евакуацій, умовно кажучи, зі Снігурівки у Василівку, тепер уже стали рекламувати еміграційні поїзди і за кордон! Для чого ви робите оце обезлюднення нашої землі, якщо є безпечні регіони в самій Україні? Тим паче, що знаємо – на Заході з радістю приймають білих молодих людей, особливо з дітьми, щоб вони там і лишалися назавсім. А Україну будуть заселяти інші? До речі, уповноважена з прав людини Денісова повідомила про примусове вивезення з України в Росію 400 тисяч наших громадян. То до них треба ще й вивезення на захід?

...І засвітився над побитою землею 40-й ранок, і настав новий день Широкої української війни. І плакала північ України над вбитими і закатованими, і горіли вогнем південь і схід України. І бачив Бог які українці завзяті і лихі до ворога і розумів Господь ту природню ярість, яку ще Василь Стус озвав: «Ярій, душе моя, ярій, а не ридай!».

ХРОНІКИ ШИРОКОЇ ВІЙНИ

Всесвітньовідома «Метрополітен-опера» розірвала контракт зі співачкою Анною Нетребко, бо вона підтримала агресію Росії проти України. Зокрема, їздила в т.зв. Динири, якийсь там шмат піднімала, що в них хлягом зовється, гроші давала оркам. Тепер оперна дівка написала пост, де вже проти війни і сумує за жертвами Бучі, тільки от незрозуміло – хто ж на кого напав, і хто ті жертви масакрував... Про це оперна дівка не пише.

Це до теми – ета всьо Путін і прі чьом тут російська культура? В «Метрополітен-опера» зрозуміли: все російське – токсичне. Включно з балетом, оперою і Достоевським.

...А я ж слухав і бачив Анну Нетребко. У Нью-Йорку. Коли був з делегацією журналістів у 2010 році в США. Перекладач, рід якого з Харківщини, ще здивувався – чому я пішов на оперу, яку не люблю і не розумію, а не на бродвейський спектакль? А тоді догадався, – що то значить вищка професіоналя! – «А, та вона ж українка з Кібані!».

Так, Анна Нетребко – українка з русифікованої Кібані. Лишилася українська стаття, але, на жаль, витравлена українська пам'ять...

41-Й РАНОК ШИРОКОЇ ВІЙНИ

Він прийшов у благословенній тиші, яку мирно перебиває шум старого київського шляху з Чернігова до Києва через Вишгород. Доки не відкрито традиційну дорогу через понищені росіянами Количівку, Іванівку, Ягідне, Красне офіційно дозволено рухатися в обидва напрямки саме старим шляхом. Це шлях Володимира Мономаха і Іллі Муровця з незначними змінами – скажімо, за їх часу проходив через Шестовицю. Мономах у заповіті писав, що від ранньої до вечірні він доїжджав до Києва, звісно, конем верхи.

У селі Вікторівка під Черніговом схожа історія із Ягідним – тут теж людей, малих і старих, тримали разом у підвалі, випускаючи тільки жінок попорати корів. А може і не тільки для цього... Росіяни принесли в село і інфекцію зі своїх кочових станів – якусь вітряну віспу.

А у Седневі відомо хто радісно, мало не з хлібом-сіллю, зустрівач окупантів. Про це вже відкрито пишуть у групі «Седнів-інфо». Сподіваємося, СБУ не забариться із розслідуваннями.

Наразі наші прикордонники взяли під контроль кордон у Чернігівській і Сумській областях. Йдуть бої біля Харкова, досі б'ється Маріуполь – слава полку «Азов», який так ганьбили любителі поржати до Широкої війни!

Світ жахається злочинам росіян у Бучі, хоча схоже відкривається і в Гостомелі, Бородянці, Макарові. Зеленський правильно запросив Меркель і Саркозі в Бучу, щоб побачили до чого привела їх політика загравання з Путіним. Он Штайнмайєр уже визнав свою підтримку «Північного потоку 2» помилковою, сказавши, що розвал Росії заради імперського безумства здійснює Путін. Вчасно... Німеччина висилає 30 російських дипломатів, Литва відкликала посла з Москви, прибалтійські країни і Польща закривають повністю кордони з Росією. Вислано ряд дипломатів Росії з Чехії і навіть з Франції.

А ми пам'ятаємо, що не тільки Меркель і Саркозі не пускали Україну в НАТО, але підпрягалася і наша Юлія Грігян, більш відома як Тимошенко. Нам, українцям, треба мати до-вгу пам'ять – від Батурина до Бучі.

Із Білорусі кацапи відправляють нагробоване в Україні сво-їм рідним у Росію. В одному з відділень нашим хакерам через камери спостереження вдалося ідентифікувати окупантів, які протягом доби відправляли крадене. Так один із них відправив аж 255 кілограмів – запчастини і електросамокат. Адреси го-лительби – Алтай, Забайкальський край, Кемерово...

...І сонячним був 41- й ранок Широкої української війни, і був черговий день, коли українці продовжували героїч-но битися в Маріуполі і Попасній, біля Ізюму і Рубіжного, біля Херсону і Мелітополя, мучилися в окупації Мелітополь і Нова Каховка, Донецьк і Луганськ, чекає визволення Крим і віднов-лення історичної справедливості Стародубщина і Кубань. І по-при руїни та звірства російських андрофагів линула молитва українців «Благослови, душе моя, Господа!».

42-Й РАНОК ШИРОКОЇ ВІЙНИ

.....

Він був би класично-квітневим – сонячним, вми-тим нічним дощем і просоченим живлющою вологою. Був би таким гарним, якби не війна...

Уже понад 40 діб б'ються українські герої у Маріуполі і му-чаться тисячі мирних мешканців. Нагадаю, що в другу світову німці ввійшли у Париж на 31-й день війни, а на 38-й окупували всю Францію, яку хотіли. Це при тому, що французька армія вважалася найсильнішою в Європі і навіть Черчилль не вірив у її поразку. Виходить, правий мій син, коли розказував анек-

дот: яка частина військової форми французів найшвидше вицвітає? – Під руками, бо зразу піднімають руки вгору...

Але, щоб ми не дуже гонорилися – учора на трасі Київ – Чернігів були затори, бо в місто героїчно поверталися молоді чоловіки призовного віку на приватних автомобілях... Вони благополучно unikнули війни. Повертаються, хоча голова обласної адміністрації В'ячеслав Чаус та міський голова Владислав Атрошенко попросили не поспішати – і не тільки через затори, а через те, що побита росіянами мережа електрики, каналізації, водопостачання не може витримати зростаюче навантаження від цих користувачів.

На РІА «Новости» розміщена стаття, в якій відверто говориться, що ніякого українства нема, тому активістів треба по-вбивати, а всіх інших через війну, голод і концтабори привести до єдності з росіянами. Цей відвертий нацистський маніфест розміщений на урядовому російському ресурсі, тож і є офіційною позицією Росією. І його треба довести до всіх воїнів ЗСУ, структур СБУ, поліції, ввести у підручники, щоб всі знали – проти якого людожерського рашизму воюють українці.

Російські нелюди розгромили навіть цвинтар героїв АТО в Яцево, побита і капличка, що для їх пам'яті поставлена міською владою та українською церквою. Не знаю чи не постраждала могила першого голови чернігівського Руху Валерія Сарани.

До речі, уже навіть у Києві дві парафії перейшли з російської до української Церкви, а в Чернігові досі моляться за московського патріарха Кіріла у церкві на тому ж Яцево (яка і постраждала від росіян), у Спаському і Троїцькому соборах, у Всіхсвятській біля «Ниви», у Воскресенській біля Центрального ринку, і на Масанах, і на Бойовій, і біля обласної лікарні, і в Казанській... Вони скажуть, що вже за Кіріла Гундяєва не моляться, але насправді лишаються в російській церкві і моляться чужою мовою не за нашу Вітчизну...

А зараз ми починаємо обережно продзвонювати друзям, приятелям і знайомим: хто зберігся, хто виїхав? Слава Богу, ніхто не видав в окупованому селі редакторку «Деснянської правди» Людмилу Пархоменко, радісно чути голоси журналістів Владислава Савенка, Миколи Будлянського, Олексія Маслова і Вікторії Сидорової, які лишилися в місті. А сьогодні 60-річчя має недавній гендиректор заповідника «Чернігів стародавній», член правління товариства «Просвіта» імені Т.Шевченка Юрій Соболев – не зможемо привітати особисто і підняти дружню чарку, але привітаємо хоча би мисленно.

...І 42-й ранок війни прийшов у боях, сльозах і весні. І був черговий день Широкої української війни, коли Господь, який понад часом, бачив героїзм і підлість, чув молитви і прокльони, і посилав мужність воїнам та відплату окупантам. І йшли на Небо безкінечною черідкою душі убитих і замучених – біля престолу Господнього було багато української мови...

ХРОНІКИ ШИРОКОЇ ВІЙНИ

Це село було для мене зразком – як можна жити без агрохолдингів, читай – без олігархів. Бо в ньому історично не було ні сільради, ні окремого колгоспу і не встигли вчепитися жмикрүти. Село, власне, трималося на двох фермерах – їх господарства зветься «Напорівське» і «Роса». Вони і роботу людям давали, і дороги ремонтували, і церкву піднімали, і навіть сільських п'яниць виховували – пригадую, як листоноша розказувала про перевиховання свого чоловіка фермером Тригорієм Ткаченком, який, до речі, алкоголю і в рот не бере... Зате, коли був Майдан, Тригорій завантажив бусік овочами, продуктами і погнав на Київ... А я, колись роблячи матеріал про фермерів, обмовився, що люблю молоду картоплю і через пару місяців Тригорій звонить: «Я вам молодї картоплі привіз...»

Це – Лукашівка, село під Черніговом, що нещодавно звільнене від російських окупантів.

Чесно кажучи, телефонював Тригорію Ткаченку з острахом: а що як не озветься чи озветься не він і хтось скаже новину, від якої холоне кров? Проте, слава Богу, передзвонив він сам і це вже була радість, що живий. Бо, каже, росіяни заходили в село і першим питанням було: «Где Тріша?». Встиг виїхати перед їх появою. А якась же мразіна видаля...

Але лишилося господарство. 120 корів знищили окупанти – які загинули від снарядів, яких поїли голодні москалі, а яких просто повбивали. 40 корів знищили і в господарстві «Роса». Понищили техніку – пальне, звісно, покрали, а машини порізали, побили. «Поглумилися» – точне слово, вжите Тригорієм.

Понищена і хата: опалення розморозили, вікна, двері повибивані, лазня знищена, паркани повалені. «Але це ще нічого, – каже фермер, – у селі нема жодної цілої хати, а 41 хати нема взагалі. Та головне, що після окупації в селі не стало 12 людей – для села з 300 жителів це багато».

Трьох селян розстріляли – одного з тероборони, бо не знав, що в селі уже росіяни; одного вбили, бо рятував нашого пораненого, а ще в одного знайшли бронешит. Одна жінка повісилась – не витримала, бідолашна, в одній не витримало серце, сім'ю з двох дорослих та двох дітей накрив російський снаряд...

Село Лукашівка героїчне – і не тільки тому, що в ньому по периметру 32 одиниці знищеної ворожої техніки, а й тому, що дві жінки переховували двох наших поранених танкістів. Село тільки розмінували, а то б треба приїхати написати про їх подвиг.

У селі стояла 74 окрема Тувинська механізована бригада – окупантів з батьківщини Шойгу треба запам'ятати, хоча тувинців у ній було й небагато, в основному – росіяни.

Як буде Григорій робити посівну? Ще й сам не знає, адже не тільки пального, але й насіння нема – окупанти що вигребли, а що спалили.

Знищено в Лукашівці і церкву, бо окупанти розмістили у ній штаб і там зірвався боекомплект. Тадаю, не сам по собі... Біля стя росіян пішли в пекло, а церкву шкода. «Нічого, якось запищу господарство і церкву відродимо». Знаю – так і буде.

43-Й РАНOK ШИРОКОЇ ВІЙНИ

Уже звикаємо до мирних ранків на Чернігівщині, уже тягне до землі, бо ми хліборобська нація, на відміну від кочівництва окупантів, бо сьогодні – Благовіщення Богородиці, після свята якої вже можна чіпати землю.

Зв'язався з Миколою Черепом – засновником знаменитого Соколиного хутора біля Качанівки. Його доля милувала – нашість обминуло: окупанти чотири рази пройшли через Парафіївку, але Петрушівку не зачепили. Зате разів 70 обстрілювали містечко Дмитрівку – для чого? Ніхто не може розгадати придуркуватих замислів російського воєнного безумства.

А у Голінці, Гайвороні, Терешисі та Рубанці росіяни натворили безчинств, там є вбиті і були полонені – навіть дітей забирали, як росіяни сказали, окопи копать. У Григорівці росіяни розстріляли фермера Миколу Бабіна. Уже багато прикладів російського наміру знищити українську економіку і українців, які мають економічну хватку.

А Микола Череп перед Широкою війною відкрив у Черкаському краєзнавчому музеї виставку своїх фотографій «Стежками Тараса від Чернігова до Черкас». І її треба буде побачити, бо українська культура і наш Тарас – то основа нашої самості, недарма у знищеній кацапами Бородянці вони розстрілювали не тільки українців, але й пам'ятник Тарасу Шевченку.

Колись російського соціолога Александра Зінов'єва запитали чи залишилось щось у російському народі суто національне і він відповів: «Веками отработанная способность унижаться и унижать других, способность приспособляться к мнению других, способность угождать и требовать того же от других».

Ну, це ще м'яко сказано. Але зрозуміти оту глибинну злобу, яка прийшла в Україну зі справжньої Росії, без лакування всякими толстоєвськими, – важко. Бо нічим не можна виправ-

дати нелюдські знущання навіть над тваринами, як у Бучі, де росіяни прибили лапи псу і живцем здирали з нього шкуру. З людьми поступали не краще...

Тим часом світ прокидається з думкою про Україну – навіть у Японії поліція випустила листівки... українською мовою. Для біженців. Хоча, як на мене, дуже сумнівні оті біженці аж на японські острови. А з різних країн уже вислано 400 російських шпигунів, що зветься дипломатами. Все російське стало токсичним.

Генштаб повідомив про обстріли Харкова і Попасної, арешти проукраїнських активістів на ще окупованій Херсонщині, вивезення людей в ясир із Маріуполя і про збиті російські літак, крилату ракету та безпілотник. Тим часом не тільки на Білгородщині, але й на Брянщині росіяни... копають окопи. Правильно роблять, бо то все українські землі, а хазяйновиті українці мають звичку завжди повертати собі своє.

...І ранок просвітив зранену українську землю, і прийшов сорок третій день Широкої війни. Я молився до Матері Божої в день благої звістки до Неї – молився за місто Її імені, за Маріуполь. Галілеянка, що така близька українцям, і не тільки іконами, але й образом своїм, вірю, молилася до Сина свого і за Маріуполь, і за всю Україну.

44-Й РАНОК ШИРОКОЇ ВІЙНИ

.....

Вогкий ранок прийшов на побиту нелюдами землю, споглядаючи як люди на Сіверщині поступово приходять до тями після навали чужинців – розмінуюються села й дороги, але, ради Бога, не спішіть у ліси і лісопосадки. Бо там може бути багато «подарунків» від самозваних братішек. Цього року не всі бажаючі будуть з березовим соком...

Маріуполь досі бореться і обіцянка дводенної давності вирішити проблему Маріуполя протягом кількох днів, а можливо і кількох годин, певно, так і лишилася обіцянкою через відмову росіян туркам дозволити евакуацію людей з міста.

Наразі США вводять закон про ленд-ліз, вперше з часів Другої світової війни. Цього разу – для України. Власне, американці чітко заявили про зняття заборон на поставку Україні будь-якої зброї, крім ядерної. І держсекретар США Ентоні Блінкен зробив дуже важливу заяву – нема такого сценарію, який би не передбачав перемогу України. Смію зробити власний висновок, базуючись ще й на одній заяві українського військового героя, якого нема в цензурованому телевізорі: вже є сценарії, які передбачають знищення ворога на його території. Само собою – після звільнення Донбасу і Криму. Бо світ тепер, після звірств у Бучі, не задовольниться просто відновленням кордонів України з РФ...

І тут я повторю пропозицію, яка ще видається фантастичною, але вже не дуже: біля українських кордонів треба зону безпеку у складі Брянської, Курської, Воронізької, Білгородської, Ростовської областей та Кубані – демілітаризовану, під контролем ЗСУ. Нам не треба їх територій, хай вони там самі собі обирають владу (власне, українці забезпечать демократичні вибори), але їх воєнізовані банди знищать наші ЗСУ.

Європейський союз вводить нові санкції проти Росії – наприклад, заборонено в європейські порти заходити кораблям РФ. А щодо енергетичної блокади – це буде також, але у серпні. Відтермінування – на прохання Німеччини. До речі, фрау Меркель нахабно підтвердила, що була і є проти вступу України в НАТО. Дійсно, фрау – штазі.

Американці поставили нам дрони-камікадзе та важкі дрони багаторазового використання. Власне, вся наша війна все більше має аналогій з Другою світовою війною. І останні рішення та заяви свідчать: 1) невдовзі буде велика битва за Донбас,

порівнювана з Курською битвою, а Маріуполь уже схожий на Сталінград, 2) війна буде, на жаль, ще довго – як мінімум, до жовтня, але зате перемога України стає все більш реальною.

...А на Росії ті нечисленні нормальні кажуть про перехід у «внутрішню еміграцію», яку вже називають «Внутрішньою Україною», як є Внутрішня Монголія... Проте це не знімає колективної відповідальності росіян за війну проти Чечні, Грузії і України. До речі, Захід нарешті ввів санкції проти доньок Путіна, щоб показати: ватажок зграї не може захистити вже і своїх рідних.

...І викотився з-за горизонту ранок, і був 44-й ранок Широкої української війни. Люди рахували дні і ночі, а Пан Бог, для якого не існує ні часу, ні доби, дивувався стійкості своїх дорослих дітей в Україні, яких тільки московська церква обзивала рабами, тоді як ми є дітьми Божими.

45-Й РАНОК ШИРОКОЇ ВІЙНИ

.....

Він прийшов після дощу. А дощ вицигикував по бляшаних підвіконнях, він мірно й сильно бив по дахах і вікнах, шумом своїм покривав інші, криваво-краючі звуки російських снарядів та авіанальотів, що були недавно; були, але завдяки методичній волі всепоглинаючого дощу – наче їх уже й не було. Психотерапія дощу.

Звісно, росіяни не дають забути про війну – підлий удар по вокзалу у Краматорську, де люди хотіли евакуюватися. Загиблих – 52, поранених – 109. Міжнародний трибунал над Росією має бути обов'язково, але людей, наших українських людей, не повернеш.

Чернігів оживає і електропостачання вже доходить до районів, які не мали його з 10 березня. Тягнуть електрику і до

пошкодженого Нового Білоусу. Але ходити по місту треба як по гострому склу – в прямому сенсі, адже скло не тільки під ногами, але й сиплеться зверху від подувів вітру. Вода доходить вже до третіх поверхів, а керівник «Чернігівводоканалу» Сергій Малявко публікує другий список дезертирів, які покинули критично важливу інфраструктуру міста. Війна виявляє і проявляє всіх.

У Чернігові після окупантів прийшла інша біда – мародери лізуть в розбиті вітрини магазинів і у квартири, не боячись ні Бога, ні вибухівки. Поліція не може встеретти всіх.

Маріуполь досі бореться і скажемо прямо, що захисники приречені бути смертниками. Під окупацією лишається Херсон і майже вся область. Бої йдуть за Олександрівку, яка на межі Миколаївської і Херсонської областей. У Мелітополі кацапи змародерили конвой гуманітарної допомоги, дякуючи віце-

прем'єрці Верещук, та тримають 8 автобусів, які мали евакуювати людей. Обстріли Луганської та Донецької областей, бої в Попасній і Рубіжному. Загальне число вбитих росіян у цій Широкій війні уже перевищило 19 тисяч, але вони лізуть і лізуть, як таргани на чисте...

...І ранок був, і день черговий почався і був він 45-м днем Широкої української війни. Не знали українці Божого плану щодо себе, але відчували, що не самі, покинуті, в цьому немилосердному світі, і просили Пана Бога не стримувати Божого гніву на підлих російських виродків, що прийшли зруйнувати український світ.

46-Й РАНОК ШИРОКОЇ ВІЙНИ

.....

Смурний ранок не від погоди – від війни. Так, вона відійшла від Чернігівщини, отримавши розгром, але палить наші міста й села на Слобожанщині, на Донбасі, у Таврії і Приазов'ї. У Гомелі росіяни концентрують техніку і війська при білорусах, що відводять очі...

Сіверщина очищається від російських мін і снарядів, але цієї роботи вистачить ще надовго. Тільки зачищено Михайло-Коцюбинське, але ще ні – Седнів, де стояли росіяни і звідки обстрілювали Чернігів.

Несподівано до Києва прибув прем'єр Великої Британії Боріс Джонсон, якого українці не без гумору прозвали Нечесою. Не знаємо, яка причина раптового візиту, можливо, щоб стримати декого від капітулянтських переговорів, які чомусь веде уродженець Абхазії, який тільки недавно став громадянином України. Але дякуємо за протикорабельні комплекси, які нам поставляє Британія. Взагалі Боріс Нечеса є лідером антипутін-

ської коаліції, на відміну від лякливих і лукавих лідерів Франції та Німеччини.

У Макарові на Київщині уже знайдено 133 тіла вбитих українців, підтверджені два факти згвалтування дітей. І розбори завалів тривають – на жаль, Буча не єдина... Будуть і нові факти про звірства росіян в окупованих селах та містах Чернігівщини. Ми ще будемо багато плакати, закаляючи наші серця від лукавих посилів про «брацкій народ». Бо те, що роками і десятиліттями говорили рухівці та просвітяни – не сприймалося, а ми були екстремістами, бандерівцями і т.д. Хоча ще 1911 року російський монархіст з українським прізвиськом Савенко у газеті «Кієвлянін» писав:» Польский, финский, армянский и другие вопросы – это все вопросы по существу окраинные, то есть второстепенные. Мазепинский вопрос бьет Россию в самую голову ее великодержавия». У мене нема російської розкладки, звідси – відсутність у цитаті деяких букв. Мазепинський – слід читати як український.

...Думаю, що мені варто саме оцю форму – ранкові пости припинити, адже в основному вони були про Чернігово-Сіверщину, де наразі, дякуючи Богу і ЗСУ, затишшя. Проте війна триває і, звісно, я буду писати про війну і час, але в інших форматах, наприклад «Хроніки Широкої війни». Щиро дякую всім, хто мене читав і коментував, хто щоранку чекав моїх слів, хто знаходив у них чи то розраду, чи хоча б зважену інформацію. Життя триває – точиться війна...

...І ранок обхопив українську землю, і прийшов 46 день Широкої війни, і билися українці за себе, за свою землю, за право любити своє. І в неділю, що є останньою перед Вербною неділею, навіть до російськомовних почало доходити, що в росіян мало би бути Івовоє воскресєньє, адже у них нема слова «верба». І усміхався Пан Бог з висот неба, і наповнювався повним змістом український Гімн: «Станем, браття, в

бій кривавий від Сяну до Дону, в ріднім краю панувати не дамо нікому!». І наближалася українська Перемога, бо «камінь, що його занедбали будівничі, став во главу угла. Від Господа це сталося». І камінь той – Україна.

ХРОНІКИ ШИРОКОЇ ВІЙНИ

Обміняна як полонена староста найпівнічнішого села України – Трем'яча. Що мене вразило – вона стрижена наголо. Точно такими були жінки – військовослужбовці ЗСУ, яких обмінjali у першій партії. Виходить, у росіян це так заведено – голити налісо полонених? Так голили зеків у радянських тюрмах, так голили жінок-француженок, які спали з німецькими офіцерами. А тепер таку форму знищення застосовують росіяни.

У селі Мотихин, де росіяни вбили старосту села, її чоловіка і сина, кореспондент СіЕнЕн питає місцевого дядька – мовляв, це люди стріляли в селян? І дядько просто, як само собою зрозуміле, каже: «Та ні, не люди, а кацапи стріляли. Які ж кацапи люди?!».

ХРОНІКИ ШИРОКОЇ ВІЙНИ

Старості села Трем'яч Ганні Гаврилiній довелося пережити російський полон і знищення. З нею у Новгороді-Сіверському поспілкувався журналіст Олексій Коцебчик.

Її вивезли на територію РФ, зав'язавши очі, для страху стріляли над головою. А коли тільки спитала – що ж ви хоршого зробили? – постригли наголо. Це в росіян така форма

знуцання над жінками. Коли в російських тюрмах карався Левко Лук'яненко, йому насильно голили вуса, щоб не було жодної ознаки козацької нації, а тут – навіть обрізають волосся у жінок...

У старости Трем'яча відібрали кільце, сережки, тисячу гривень, що мала при собі. Традиційне злодійство. І кожен день допитували. Певно, ніяк їх ФСБ не може зрозуміти – чому українці не люблять росіян? Навіть ті українці, що живуть на кордоні, адже Трем'яч – найпівнічніше село України.

Її тримали у Курському СІЗО, називаючи наводницею для ударів української артилерії. Отже, й тут брехали, бо коли чоловік поїхав її шукати, сказали, що вона в Погарі... Брехня – рися невіддільна від росіянина.

...Сусід мій правий: однією з причин звірств росіян у Бучі, Ірпені, Гостомелі є те, що наш рівень життя високий порівняно з ними. «Вони приїхали зі своїх мұхосранськов, де туалет – це чотири кілки, обтягнуті целофаном, а тут бачать у звичайних людей красиві будинки, де є все – і побутова техніка, і дорогий одяг, і машини, і затишок. Тим паче, в приміських, під Києвом, містечках, де живуть небідні люди. Оце їх і збісило» – каже сусід.

Мені ж пригадалося, як одна жінка розповідала: зайшли окупанти в дім і кажуть: «Красіва, как в кіно». Вийшли, заїздили в танк і вдарили по дому. Добре, що люди попадали на підлогу і врятувалися.

... Достоевський збрехав, як брешуть і всі росіяни: краса не врятує світ. Врятує українська сила опору.

ХРОНІКИ ШИРОКОЇ ВІЙНИ

Не мені б, православному, це писати, але оскільки відбувається цинічне змішування Божого дару з яєчнею (читай – із шову під виглядом релігії), та враховуючи, що вже й католики подали голоси обридження, як ось Юрко Антоняк, маю і я сказати: коли я писав про лівого (з нальотом культур-марксизму) Папу Франциска, мене висміювали. І як вам тепер посвячення України та Росії Непорочному Серцю Ісусовому? Як вам, коли українка і росіянка будуть разом щось там у Ватикані демонстраційно нести?

Казав і далі казатиму: Москва нам не мати, але й Рим нам не батько!

Слава золотоверхому Києву! Слава Ісусу Христу, що не потребує лукавих ватиканів!

50-Й РАНOK ШИРОКОЇ ВІЙНИ

Небо над Черніговом знову палає рожевою тривою, але цього разу це просто красивий схід сонця, а не оскал рузського міра...

Я вже припинив був свої ранкові щоденні пости, але ювілейний, п'ятидесятий ранок Широкої української війни все ж вирішив відзначити новим дописом, щоб привітати українців з успішною, хай як би кривавою, боротьбою.

Найбільший у сьогоднішніх новинах успіх – удар українським «Нептуном» по російському кораблю «Москва». По флагману російського флоту! Він ще не пішов на дно, але

пару місяців не зможе бити по Україні – там виникла пожежа і здетонували боєприпаси. Сьогодні удар по «Москві» – завтра удар по Москві! Ми приречені не просто перемогти Росію, але й проконтролювати її звільнення від нацизму, що сьогодні зветься рашизмом. Найкращий шлях для цього – розпад Росії на окремі національні держави, як Татарстан, Башкортостан, Ідель-Урал, Якутія-Саха, Далекосхідна республіка... А навколо України має бути зона безпеки, контрольована ЗСУ, у складі прикордонних областей та з поверненням Україні окупованих Таганрога і Стародубщини.

Другий успіх – боротьба Маріуполя: там морські піхотинці з'єдналися з полком «Азов» і Главком ЗСУ Залужний попросив не ширити панічних чуток про Маріуполь... Ну, і важко повірити, але в Чорнобаївці під Херсоном наші вдарили по скупченню росіян 15-й раз!

Втечею Медведчука керував особисто його кум – Путін. Але й тут облом старому кадебісту – високопоставленого агента Москви Медведчука взяла наша Служба безпеки. Цікаво, що він переховувався разом з особистим кухарем... А тікати з України мав через Придністров'я, яке досі лишається окупованим росіянами через бездіяльність румунів/молдованів.

На Чернігівщині почався перехід парафій російської церкви в українську – першою стала Дягова, про що я писав учора. Але після розміщення цієї інформації телефонус отець Віталій Юрочко з Прилук: «Чого це ви ображаєте Прилуччину?». Виявляється, у самому місті до ПЦУ перейшла парафія Всіхсвятської каплички та церква у селі Малківка на чолі з ігуменом Арсенієм. Вони вже побували на прийомі у митрополита Епіфанія. Начебто є рішення про перехід і ще з одного села на Прилуччині, але доки нема документів – зачекаємо.

Кожного дня в нашому краї чути вибухи – це сапери знешкоджують російські міни. Їх багато. 62-річний чоловік їхав з Красного в Ягідне, побачив знайомого, вирішив зупинитися і

з'їхав на узбіччя, натрапивши на протитанкову міну. Вибух забрав життя українця. А сапери знайшли недалеко ще кілька мін.

Проте вже зроблено мости через річки Вереп та Жеведюху по старій київській дорозі, ладиться і міст біля Киселівки на трасі Чернігів – Новгород-Сіверський. Вже запрацювала «Нова пошта» у Чернігові, поступово електропостачання доходить до все більше районів міста.

...І ранок окутав українську землю, що пробуджується до Вербної неділі, і прийшов 50-й день Широкої війни, де вже близько Лазарева субота, коли православні згадують воскресіння друга Ісуса – Лазаря, який ще жив довго і був єпископом на Кіпрі. «Лазарю, вийди!» – наказав Ісус. І той вийшов після чотирьох днів смерті. Встала і Україна та й воює за право бути Україною.

ХРОНІКИ ШИРОКОЇ ВІЙНИ

Батурін звільняється від осередку ризького міра. Міська рада Батурина на сесії 12 квітня постановила ініціювати розірвання договору оренди Воскресенської церкви громадою УПЦ Московського патріархату. Про це повідомив депутат Бахмацької міської ради Володимир Брюховецький.

Священнику та громаді запропоновано визначитись – з ким вони: з Україною чи з ворогом? Нагадаю: Воскресенська церква Батурина – це ще й цупальниця останнього гетьмана Кирила Розумовського, де було його серце.

Між тим, парафія села Садове на Менищині також перейшла в Православну Церкву України – за проголошували май-

же 80 мешканців цього невеликого села (раніше обзивалося Чапайівкою), тільки троє були проти.

ХРОНІКИ ШИРОКОЇ ВІЙНИ

Прифронтова посівня.

Українська народна мудрість каже: «Помирать зібрався, а жито сій!». А тим паче, коли ми й помирать не збираємося, попри близьке гарчання агресивного сусіда. Вчора росіяни обстріляли з мінометів прикордонний пункт біля Сеньківки. Раніше – влучили ракетою по Городні – оперативне командування «Північ» вважає, що то була «Точка-У». Також обстрілювали «братя» Сновську громаду, вовк тамбовський їх братом є... Слава Богу, постраждалих нема, а обстріли проводять для підкреслення своєї російської натури та любові до українців...

Тим не менше – сіяти пора. Тож, як повідомив глава обласної військової адміністрації В'ячеслав Чаус, станом на 14 квітня в області вже посіяно 6 400 гектарів ярих культур: найбільше ячменю – 2 570 га, далі – пшениці 1 480 га, соняшнику – 900 га, гороху – 850 та вівся 600 га. Взагалі ж за планом в області має бути засіяно загалом трохи більше 400 тисяч гектарів ярини.

Проте, визнає В'ячеслав Чаус, через роботи з розмінування полів та лісополос посівня в оптимальні строки не може бути здійснена.

Наразі до Чернігова для розмінування прибули 15 спеціалістів та 5 одиниць техніки Мобільного рятувального центру

ДСНС – вони доєднуються до тих чернігівських та 28 рятувальників з інших областей, що працюють на Сіверщині раніше.

Між тим, на центральному чернігівському кладовищі Яцево, де перебували окупанти і розбили багато могил загиблих українських воїнів, відвідувачі повідомляють про підозрілі дрітки – це можуть бути розтяжки, залишені росіянами. Тож наші покійники не образяться, якщо цього року їх могил не відвідаємо заради збереження життя...

Замітки на полях щоденника

То тільки Господь відділив Каїна від Авеля, бо брат убив брата та ще й сказав цинічно, як Путін: «Хіба я сторож брату моєму?!». А ось папа Франциск Бергольо поєднав Каїна і Авеля. Бо він, виходить, святіший Господа Бога... (приказка «Святіший Папи Римського» вже не актуальна).

Тож і повторюю знову українським католикам: Москва нам не мати, але й Рим нам не батько!

ХРОНІКИ ШИРОКОЇ ВІЙНИ

Приватна підприємець каже: «Приїхали тут мексиканці, пропонують білоруські сардельки. Кажу їм – ви що, все російське і білоруське мені спротивило! І сир «Російський» не везіть, не хочу!».

Про те, що сир «Російський» є російським тільки за назвою, я не став казати, бо все російське стало токсичним. З російською церквою включно – що вже казати про сир?!

ХРОНІКИ ШИРОКОЇ ВІЙНИ

Чернігівщина повільно, але приходить до тями після нашествия російських окупантів.

Так «Чернігівобленерго» повідомляє про відновлення електропостачання у більшості громад – проблеми лишаються ще в шести. Найбільше абонентів без електрики у Чернігівському районі – біля 3,5 тисяч. Також у самому Чернігові ще без світла лишаються більше двох тисяч споживачів. Багато безточених садиб і у Бахмацькій та Борзнянській громадах.

Без зупинки працюють рятувальники – начальник обласного управління ДСНС Роман Гордовий інформує, що заявки від мешканців Чернігова уже відпрацьовані, завершуються роботи у розбитих росіянами Новоселівці, Ягідному, Количівці, Іванівці. На черзі – Куликівська громада. За добу рятувальники виїздили на 25 викликів і знешкодили більше 600 вибухонебезпечних предметів, а з початку Широкої війни – вже виучено більше 16 тисяч таких «подарунків» від російського народу.

В пожежах, спричинених обстрілами, на Чернігівщині загинули щонайменше 57 осіб. Проте з-під завалів рятувальники продовжують діставати тіла загиблих, як це було в Чернігові на вулиці В'ячеслава Чорновола.

ХРОНІКИ ШИРОКОЇ ВІЙНИ

Чистий четвер цього року закривавлений, не відмитися, адже якщо війна відійшла від Сіверщини, то вона вчепилася кривавими пазурями двоголового орла в Донбас, у

Таврію, у Запоріжчину, у Слобожанищину. І на очах всього світу знищується Маріуполь, а світова демократія нічого не може вдіяти... Триста мирних маріупольців – жінки і діти досі під завалами після позавчорашньої надпотужної бомби, скиненої росіянами на лікарню. Розібрати завали неможливо через бомбардування та й особливо розбирати нема кому – азовці та морпіхи відбивають атаки.

В Чистий четвер Ісус обмивав ноги апостолам. Цього року Він обмиватиме ноги загнаним захисникам Маріуполя...

Росія відкинула пропозицію ООН про великодне перемир'я. Що ж, очікувано – росіяни, які в Страстний тиждень кидають надпотужну бомбу на маріупольців, які отримують у Попасній наказ про вбивство військовополонених, які обстрілюють мирні житлові квартали Миколаєва і Харкова – такі люди не можуть бути справжніми християнами. Нагадаю слова їхнього Фьодора Достоєвського – росіяни від православ'я взяли єдине: перехреститися перед тим, як вас зарубати сокирою...

Тому і акція 400 чи скільки там священників УПЦ Московського патріархату про суд над московським патріархом Кірілом Гундяєвим важлива, але далеко не вирішальна, адже замість Кіріла може бути Степан, Роман чи Іван, а суть не зміниться – вона в ідеології рашизму в пишній парчі аляцерковності. До речі, з Чернігівщини, наскільки я знаю, цю заяву підписав тільки один...

У Чистий четвер Церква журиться навіть за Іудою, бо сьогодні він йде зрадити Ісуса, йде взяти 30 срібняків, але я скажу, що Іуда був набагато більш вірним, ніж патріарх Кіріл і всі його служки з єпископськими панагіями. Адже Іуді

пекли пеком ті срібняки, а Кіріл не переймається ні тютюном, ні горілкою, якими торгував, як і диявольською службою режиму Путіну. Іуда повісився, бо совість мучила, а ні в Кіріла, ні в Онуфрія Березовського проблисків совісті ми не бачимо. «Сьогодні Іуда покидає учителя...» – співає Церква, а віряни йтимуть увечері з храмів із запаленими свічками, щоб на сволоках хат і лутках вхідних дверей випалити хрести Господнього захисту.

... А Україна воює, захищаючи Європу від диявольщини, мерзотою якої переповнена Росія, яка воює, і Росія, яка мовчить, уподібнюючись Іуді зі срібняками.

ХРОНІКИ ШИРОКОЇ ВІЙНИ

Дерусифікація – це як вимити руки після брудної роботи.

Коли я закінчував свою роботу радника голови ОДА по декомунізації, на заключній прес-конференції сказав, що після декомунізації має настати дерусифікація. Тоді мене не зрозуміли. Тепер розуміння дала російська навала, коли, не побuвши на окупованих територіях Чернігівщини і місяця, кацапи стали викидати з бібліотек (які багатьом нашим головам громад взагалі зайві!) книги. Про УПА, про Стуса, про Мазепу... Чомусь не чути було сміхунів, яких корчило від слогану «Армія! Мова! Віра!»...

Тож у Чернігові пора придбати ім'я російського письменника Королєнка з обласної бібліотеки, поміняти назви вулиць – бо в

нас є не тільки Московська, але й навіть Костромська... Знаєте як вона з'явилася? У 50-і роки в міськвиконкомі цими питаннями віддав відставник родом з Костромської області, тобто окупант. І, звісно, одну з наших українських вулиць він обізвав таким іменем. Для нього мова мала значення...

Є вулиці Суворова і Нахімова, а є і Пушкіна та Толстого – останні два були в Чернігові і, очевидно, підніметься вой Баскервіллів на захист їх. Але те, що вони тут були – не є аргументом, адже вони перш за все були апологетами російської імперії. Скажімо, Толстой у своїй знаменитій «Войні і мирі» створив двох героїв – царя і імперію. Там нема народу. Та й народ не наш. То чому нам триматися за Толстого? А Пушкін взагалі хвалив нищення Варшави, обстрілював нашого гетьмана Мазепу і помирав із запискою від царя Ніколая I зі словами «Я весь єво...». Це той Ніколай Палкін, який заслав нашого Шевченка в солдати, у приаральські степи...

Пам'ятник Пушкіну на Валі прибрати в музей. І крапка. А ще є вулиці імені героїв другої світової війни – скажімо,

Зої Космодем'янської, яка палила людям хати серед зими, за що її й здали німцям. Або сталінського маршала Рокосовського – зрадника свого, польського народу. Її давно треба переіменувати на проспект Левка Лук'яненка! Цього давно допомагається товариство «Трєсвіта» імені Т.Шевченка, а міська влада ґпирається...

Нема в нас місця і для белових – пухових та інших генералів кривавого режиму, а ось вулицю нашого земляка Олександра Молодшого треба залишити, бо свій. Натомість вулиці Серьожнікова треба повернути історичну назву – Борисоглібська. Тим паче, що й Серьожніков до Чернігова жодного стосунку не має – росіянин, що загинув на Дніпрі... Попудренко – українець, але був другим секретарем обкому компартії, тобто причетний до нищення українців. Тому – век! Як і маловідомих партизанів Балицького та йому подібних!

Отже, пора чистити. Щоб дихати без міазмів рyzzкого міра! Натомість мають бути вулиці героя Небесної сотні Віктора Орленка, першого голови чернігівського Руху Валерія Сарани, англійського письменника Джозефа Конрада, що жив у Чернігові, має бути вулиця героїв Маріуполя і патріарха Мстислава (він при німцях сидів у чернігівській тюрмі і приїздив, коли була проголошена незалежність)...

60-Й РАНОК ШИРОКОЇ ВІЙНИ

.....

Благодатний вогонь зійшов у храмі Гробу Господнього в Єрусалимі, а в Новому Єрусалимі – золотоверхому Києві предстоятель української церкви Епіфаній молився в незвично малолюдному храмі, закликавши вірян молитися за

теле- чи ноутбук-трансляцією. Бо в нас війна. І росіяни, які чомусь називаються православними, стріляють навіть у передвеликодній день, як учора по Одесі, де загинуло навіть немовля. Ці удари благословляє московський патріарх Кіріл! Він війну взагалі називає, знаєте як? «Междоусобной бранью»! Вам нічого не пече, попи московського патріархату на чолі з Онуфрієм Березовським?!

Я давно помітив, що перед великими християнськими святами активізується всяка нечисть – навіть у сім'ї, якщо вона не міцно зліплена, жінка г'зиться, або чоловік біситься. Що вже казати про велику країну, яка заснована на брехні і злодійстві – цих двох оружжях диявола?!

Проте, на диво всім, б'ються смертним боєм хлопці з «Азову» у Маріуполі. Якби росіяни були православними, вони би побоюлися таке творити у місті імені Матері Ісусової. Але темні вони й тупі, як ті орки з Толкієна. Проте, не називаймо їх орками, бо вже й росіяни стали це вживати – мовляв, є орки, вони погані, і є інші росіяни – хороші. Ні, всі ви – росіяни, всі ви відповідальні за цю війну, як всі німці були відповідальні за режим Гітлера!

На Чернігів авіабомбу, від якої водночас загинули 48 людей, скидав не Путін, а звичайний росіянин Красноярецв. Щойно Генпрокуратура повідомила: росіянину – пілоту Краснояр-

цеву оголошена підозра. І це дуже добре, бо в Чернігові вже поширилася чутка, що його обміняли на наших полонених. Ні, спершу судити, а тоді вже вирішувати що з ним далі...

Вселенський патріарх Варфоломій I назвав Україну мученицькою і згадав оточених у Маріуполі. Натомість папа римський Франциск прирівняв Україну і Росію та й навіть на Мальті зняв хреста, щоб не ображати, мовляв, почуття мусульман... Співчуваю римо-католикам, що після могутньої постаті поляка Івана Павла II мають отаке єзуїтство, невідповідне апостольському престолу...

А наші ЗСУ вцілили у командний пункт однієї з російських армій – два генерали утилізовані, ще один важко поранений. Вісім сіл Херсонщини взяті під контроль ЗСУ. Бої безперервні в Рубіжному та Попасній. За 60 кілометрів від кордону росіяни розгортають ракети «Іскандери». Обстрілюють наших прикордонників біля Сеньківки (монумент «Дружби народів» ще не злетів у повітря? а пора б!).

У Брянській області за 3 км від нашого кордону росіяни продовжують копати окопи та траншеї, у трьох областях оголосили підвищений рівень небезпеки. Щось там горить і вибухає то в Твері (і Генштаб іронічно зауважує, що то за сотні кілометрів від України!), то знову в Білгороді... Кажуть про російські провокації. Як на мене, то добре, навіть якщо самі собі влаштовують – хай росіяни хоч трохи відчують, що таке війна, ними принесена на українську землю.

...І ранок прийшов на зранену землю, і був 60-й день Широкої української війни. І крашанки цокалися об метал автоматів, і паски святилися Духом Святим у касках, і бачив Господь наругу над містом Його матері та над усім своїм українським богообраним народом і затверджував оперативний план струшування боговідступної мерзотної Росії, і вставало сонце Перемоги над золотоверхим Києвом.

ХРОНІКИ ШИРОКОЇ ВІЙНИ

Брянськ колотиться.

В обласному центрі РФ, що за 150 кілометрів від українського кордону, не тільки ніч була неспокійною, але й весь сьогоднішній день. Навіть суддів арбітражного суду вивели на вулицю – вони так у мантіях і білих жабо і вийшли евакуюватись. Вивели також і школярів зі школи №4. Один багатоквартирний будинок, що близько від місця пожежі, евакуюваний та відключений від електрики.

А пожежі там не вицухають – горить не тільки нафтобаза, про що повідомили всі медіа, але й ракетно-артилерійський склад. Офіційної версії від російських властей нема, але неофіційно визнають, що спрацювали два українські дрони. Принаймні губернатор Курської області бадьоро відзвітував про збиття двох українських безпілотників...

В соціальних мережах брянці обговорюють, що так українці можуть кинути вибухівку і на Москву, яка всього за 400 кілометрів від кордону. Шо, припікає?

Між тим, загорілася авіабаза в Уссурійську. Ну, туди Україна вже точно не докинула. Але там, в Сибірі та на Далекому сході вигорає тайга, бо військові підрозділи, які раніше гасили лісові пожежі, перекинута в Україну. Велика Росія, а гасити пожежі нікому...

Замітки на полях щоденника.

Доблесть і професіоналізм України будуть записані у військову історію. Битва за Іодзіму тривала 36 днів, Арденнська операція тривала 40 днів, а Україна відбивається

від російських військових уже 62 дні. Ваш опір надихає весь вільний світ.

Ллойд Остін, міністр оборони США.

ХРОНІКИ ШИРОКОЇ ВІЙНИ

Антигітлерівська коаліція. Ну, тобто – антипүтінська.

Важливість наради 40 міністрів оборони на німецькій (німецькій, гүтен таг!) базі з милозвучною для меломанів назвою Рамштайн важко переоцінити. Бо уявіть собі, що навіть фізично зібрати делегації з сорока країн не просто. І саме – сорока, хоча в НАТО 28...

Ця нарада з надзвичайно сильною політичною промовою міністра оборони Ллойда Остіна (простий хлопець з Алябами! :)) фактично переломлює хід війни в Україні. Бо вона показує: антигітлерівська коаліція не просто сформована, а вже діє реально. Ну, тобто – антипүтінська (власне, різниця невелика).

Переломлює ситуацію стратегічно, бо що вирішили сорок міністрів воєнних машин? Фактично вирішили ліквідувати пүтінський режим. І мова не стільки про самого Пүтіна. Бо вже всі зрозуміли: це не війна одного маніяка, що ховається в бункері башкирської гори, це війна всіх росіян, бо вони в масі своїй підтримують війну. Бо ж не Пүтін скидав бомби на Чернігів, не Пүтін місяць тримав мешканців Ягідного у підвалі, не Пүтін порозстрілював корів у фермера Ткаченка з Лукашівки, не Пүтін гвалтував 15-літніх українок у причернігівських селах та в Старому Бикові і не Пүтін віз через

Городню крадену картоплю... Росіяни всі відповідальні за цю війну, навіть ті, які мовчали. Тому й було ухвалено на базі Рамштайн історичне рішення: вести війну до повного розгрому Росії. Так, руками українськими, так, ми матимемо ще немало смертей і горя, але що ж нам лишається робити як на нас напала озвіріла рашистська орда? А Захід безпрецедентно нам помагає – крутіше, ніж навіть Америка Британії у другу світову, за винятком участі солдатів у боях.

Тому знову повторю пропозиції для переговорів з Росією:

1) виведення всіх російських військ з усіх окупованих територій, включно з Кримом і Донбасом (сьогодні можна додати ще й Придністров'я), 2) виплата репарацій Україні, 3) позбавлення Росії ядерної зброї, 4) створення зони безпеки біля кордонів України у складі Брянської, Курської, Воронежської, Ростовської, Білгородської областей та Кудяні – під контролем ЗСУ.

...Коли я перше озвучив ці вимоги – з мене сміялися.

Особливо на фоні зрадницьких угод поца в кепці, цтікача з Абхазії, що з якогось дива представляє мою країну. Але українська армія воює так успішно, що зрадницькі угоди застарівають, не дійшовши до парафування навіть. І сьогодні ці мої вимоги сприймаються вже більш реально, правда ж? Тим паче – підкріплені 40 міністрами оборони

Це – для початку. А далі – зрозуміло, що має бути суд на Путінім, Лавровим, Шойгу, Соловйовим, Скабеевою, Герасімовим тощо. І мають бути вільні референдуми про незалежність Татарстану, Башкиростану, Далекосхідної республіки, Якутія– Саха, Ідель– Уралу тощо. Ми ще це побачимо! «України слава стане поміж народами»

P.S. А Путін, до речі, зарився в гору Яман-тау, яка в перекладі з башкирської звучить як Погана Гора. Ой, погана!

Замітки на полях щоденника.

Україна ліквідувала міф про непереможну російську армію. Лишилося ліквідувати міф про велику гуманістичну російську культуру.

ХРОНІКИ ШИРОКОЇ ВІЙНИ

На Росії – «хлопки»...

Неспокійними стали ночі у прикордонних з воюючою Україною областях Росії. Оно і губернатор Білгородської області Вячеслав Гладков сьогодні, дідося, не виспався – розбудили серед ночі «хлопки». Виявилось, що загорілася база боеприпасів у селі Стара Нелідовка під Білгородом. Не, ну курить треба менше на посту!

А у Воронежі, кажуть, спрацювала протиповітряна оборона на аеродромі, що вигадливо названий Балтімором. Та то свої переплутати через назву – не туди стрельнули...

У Брянській області заявляють аж про тридцять мін, начебто випущених українцями по прикордонному пункту Трєбортное. Ну, ось оце вже точно брехня, як у тому анекдоті, коли внучок питає діда чи є в них автомат і дід каже, що нема. Чи є кулемет? Дід каже – нема. А чи є танк? – питає внучок. «От чого нема – того нема» – відповідає дід...

Так і тут – це точно брехня, бо де б то хазяйновиті українці отак бездумно аж тридцять мін тратили на якийсь нікчемний прикордонний пункт!

А ось нафтовий хід та ракетно-артилерійський арсенал у Брянську досі горять і тліють. Це ж треба так ото одночасно у трьох точках порушити правила пожежної безпеки!

Неспокійно і в інших регіонах. Так у Дагестані оплакали загибель 88 своїх придурків, що поперлися в Україну. У

Татарстані поминають єфрейтора Гілемханова – не за тих воював, поря вже за свободу Татарстану, а не за Москву! Як і бурят Санжин Цирен, що теж згинув як весняне сміття у вогні. В Івановській області згорів один з найбільших у Росії хімічних заводів – Дмитрієвський. Знов курять в неоложеному місці? У Ростові панично обговорюють заяву тувинця Шойгу, що українська «Точка-У» не долетить до Ростова і Таганрога. Та прям там! Взагалі то Таганрог – це українське місто, окуповане сто років тому.

Коротше кажучи, шось до росіян починає доходити – вроді як в Україні війна і навіть вродє как доблесная російская армія полицяє дрина... Стає, як кажуть росіяни, шота сцикотна...

ХРОНІКИ ШИРОКОЇ ВІЙНИ

У Чернігові майже поруч дві черги: одна – більша, за гуманітарною допомогою, друга – до поліції, для подачі заяв про зруйноване і вкрадене росіянами. Обидві черги, в принципі, трагічні.

Але – мужньо цвінуть абрикоси і набирають сили вистрілити миром каштанові свічки. Навіть біля зруйнованого кацапами готелю із символічною назвою «Україна»...

Замітки на полях щоденника.

Про Пушкіна.

Оскільки наразі чую практично один аргумент на зняття пам'ятників Пушкіну та перейменування вулиць його імені (в одній тільки Чернігівщині їх 108!), хочу доповнити: ні, Пушкіна треба прибрати з української карти пам'яті не тільки тому, що він маркер рузского міра.

1. *Александр Пушкин написав брехливу поему «Полтава», за що його не любив Тарас Шевченко. Брехливу перш за все образом гетьмана Мазепи.*

2. *Пушкін всіляко підтримував російську імперську ідею - так він хотів бути секретарем кривавого генерала Єрмолова, який окупував Кавказ, та славословив криваве взяття Варшави у вірші «На взятие Варшавы» – його сучасник, князь Вяземський, назвав це «славословием резни».*

3. *Міф про те, що Пушкіна берегли декабристи і тому, мовляв, він не був з ними – насправді, як розповідав сам Пушкін (є спогади сучасників), він і не збирався на Сенатську площу – шлях його карети перебіг чорний кіт і він нікуди не поїхав.*

4. *Пушкін висміював християнство - скажімо, він під час літургії у Кишиневі безумно реготав, що й зараз би сприйнялось як дикість. Недарма митрополит псковський не дозволив ховати його в ограді монастиря – поховали біля огорожі, які зараз перенесли. Нагадую, що за межами кладовищ традиційно ховали самогубців.*

5. Суд офіцерської честі виправдав Дантеса, який стріляв у Пушкіна.

6. Перед смертю він не хотів прийняти причастя. Тоді імператор Ніколай I переказав, що не покрие його картярських боргів – і мусив прийняти святе причастя. Помирав із запискою царя в руках і словами: «Я весь єво!». Оце-то борець за свободу, як нам втовкювали в школярські голови? Нагадаю, що натомість для Тараса Шевченка Ніколай I був «неудобозабиваемим Тормозом», який заслав Тараса в аральські степи в солдати із заборороною писать і малювать.

7. Так звані «ссылки» Пушкіна – це його маєток в Михайловському, після чого стали бігати по ньому чужі діти, дуже кучерявістю на барина схожі, і Одеса, де він жив та похабнічав у героя війни 1812 року, обпльовуючи його. Таке заслання – на південь, на фрукти, на сонце кожен випускник радянського вузу б з радістю отримав...

8. Коли його ховали, то везли на рогожі, як непотріб – це засвідчила дружина цензора Нікітенка. Коли запитали кого везуть, хтось відповів: «Да какой-то Пушкин!». Натомість Шевченка ховали з почеснями, коли в усіх наших оленівках і козельцях виходили назустріч процесії, правились панахиди, а через Дніпро просто переносили на плечах труну...

9. Культ Пушкіна з'явився за наказом царя, який змушував генерал-губернаторів передплачувати видання його творів. Я сам читав список книг на видачі в Сосницькій земській бібліотеці – Пушкін був мо' на двадцятому місці. Розквітнув культ Пушкіна за наказом Сталіна з нагоди сторіччя смерті.

І наостанок – у жодній російській ізбі та й навіть у дворянських салонах не зафіксовані портрети Пушкіна тоді як були портрети Шевченка та «Кобзарі» у селянських українських хатах і в маєтках інтелігентів українських...

Замітки на полях щоденника.

Від дачі у Святому після прямого попадання лишилась тільки грубка, складена покійним тестем - святий був чоловік...

А ще лишилися спогади – вони непідвладні російським снарядам.

70-Й РАНОК ШИРОКОЇ ВІЙНИ

.....

Хіба вірилося в кінці лютого – на початку холодного березня, що доживемо аж до 70-го дня Широкої війни, у який увібралися численні українські перемоги, що ним не перестає дивуватися світ і ми самі? Хоча ні – ми, українці, до своїх перемог уже звикли і сприймаємо як самі собою приходящі, хоча тямимо (але десь там, за паволокою активного розуму) – всі вони базовані на крові, на самопожертві, на відчайному героїзмі...

Не хочеться перераховувати трагічні наші зарубки, позначені Бучею, Ірпінем, Маріуполем багатотраждальним, Гостомелем та масою інших сіл і містечок, де росіяни показали своє відвічне нутро. Але коли я проїжджав селом Киїнкою, що обіч Чернігова, тихо волаючи остови розбомблених росіянами українських хат молили до Неба про помсту.

І вона приходить, бо, виявляється, не я один молився: «Господи, поверни війну на голови тих, хто її почав!». У Брянській області копають окопи і обстрі-

люють наш прикордонний пункт у Сеньківці, де має впасти монумент дружби трьох народів. У Курській, Воронежській і Белгородській – постійні тривоги та пожежі на нафтобазах і складах боєприпасів. Горів пороховий завод у Пермі, де вироблялися заряди до ракет, що ними росіяни вбивають українців і подосі у Харкові, в Одесі, у Маріуполі, у Миколаєві... А в Ростові обговорюють заяву Шойгу про українську «Точку-У», яка, мовляв, не долетить до Таганрога і Ростова. Ну-ну... Наразі з Криму тікають окупанти, які заїхали туди з 2014 року. Тікають, доки ще стоїть Кримський міст...

Хотілося б пожартувати, що начальник армійської розвідки юний генерал Буданов читає мої пости, та не буду, але це правда: він говорить про розпад Росії, як найімовірніший сценарій дальшої долі так званої РФ. Так званої, бо як і все, у Росії брехливою є і сама назва – федерації там нема і близько. Коли я писав про розпад Росії, зокрема у книжці «Акурайку» (2009), мені говорили про ведмежу шкуру неподілену, про фантазії, про силу росії... Тепер про це говорить начальник Головного управління розвідки міністерства оборони. Ну, він більше знає, йому і карти в руки. Карти оперативно-тактичні, звісно... Аж до Пермі і Сахаліна, де, до речі, також горить ГРЕС – ну, то не ми, то японські партизани...:)

Які зміни в нас за 10 днів? Ворога відкинуто за 40 кілометрів від Харкова і тепер нам стало прицільніше стріляти по складах Белгородської області. Миколаїв стоїть і навіть на «Азовсталі» наші самогубно тримаються. Рвуться кацапи в напрямку Гуляй-Поля і Слов'янська. Ставлять пам'ятники Ульянову (кличка – Ленін) на Херсонщині – цікаво, чому ж не національному, так ска'ть, російському поету Пушкіну? А в Україні шириться пушкінопад та втеча парафій з московської церкви – щоправда, на Чернігівщині тільки чотири наважились вийти з-під чекістського кадила Кіріла Гундяєва. А головне – сформована остаточно антипутінська коаліція з 43 держав: все, як у другу

світову – з ленд-лізом включно. Тобто поставлена задача і прийнято Заходом рішення: не миру добиватися будь-якою ціною, не в очі Путіну заглядати, як це все хотів один неголений телегерой – читач готових текстів, а капітуляція Росії.

Я ж думаю про отой напис, залишений кацапами десь у розгромлених прикиївських містечках: «Кто вам разрешил жить так красиво?». Думаю не тільки про брехливість слів Достоевського («Краса врятує світ»), що мріяв, як і Жириновський, мити чоботи десь у Босфорі чи в Індійському океані. Але й про те думаю, що росіяни не міняються – адже оцей напис і оця лють, з якою вони нищили красиві котеджні містечка, абсолютно, один до одного, перекликаються з вловленим Шевченком у поемі «Кавказ», коли ті ж московіти кажуть горянам:

*«Нам тільки сакля очі коле:
Чого вона стоїть у вас,
Не нами дана; чом ми вам
Чурек же ваш та вам не кинем,
Як тій собаці!»*

Росія дійсно потребує денацифікації. Шлях до неї – розпад на національні держави. Бо зміна путіна на патрушева мало що дасть – нутро ж лишиться.

ХРОНІКИ ШИРОКОЇ ВІЙНИ

Асадов, Пушкін і колоніальне клеймо.

Відома чернігівська журналістка, яка вважає себе і всі такою її вважають патріотичною, написала в коментарях – мовляв, найшли крайнього, Пушкіна і взагалі перейменування та скидання пам'ятників не на часі...

Мені ж пригадалося, як десь у 90-х роках, коли українську книжку днем з вогнем при кучмівському режимі не

знайдеш у книгарнях, і ми, журналісти, з якоїсь нагоди були в Києві то я й показав цій журналістці книгарню «Наукова думка» майже на Хрещатику, де були українські книги. От, думаю, людина відведе душу! Адже для інтелігента книга – як для хлібороба зерно на посів...

Вертається вона з книгарні з томиком віршів ... Асадова! Щоб ти скисла! А ще й галичанка! Щоправда, в Галичині діти народжувались і від енкаведистів та інших насланих...

Проїшли роки. Тримить війна. Син тої журналістки давним-давно биде власне життя десь чи не у Франції. Сама вона всуціль патріотична. Але – Пушкін. Але – російська матиця. Але – колоніальна залежність.

ХРОНІКИ ШИРОКОЇ ВІЙНИ

Споживайте з миром, Ви достойно потрудилися!
Щойно стало відомо: в Сосниці на 91-у році життя відійшов у вічність Микола Петрович Адаменко – письменник, політв'язень, учитель, краєзнавець, засновник сосницького товариства «Просвіта» імені Т. Шевченка. Про це повідомив його друг і земляк, недавній головлікар обласної дитячої лікарні Олександр Панасович Карета.

Микола Адаменко – знакова постать для Сосниччини: жодна творча дія не проходила без нього, його дослідження історії краю, винесення з-під списку радянських заборон постаті міністра УНР Ковалевського та й навіть вірш про Скиданову сосну є вкрай важливими для розуміння цінності своєї землі.

Він народився 20 грудня (через те й Миколою назвали) 1931 року біля Сосниці, в Загребелі. 1950 року вступає до Київського університету – мріяв на журналістику, але довело-

ся йти спершу на романо-германське відділення, а тоді – на українську філологію.

У січні 1953 року його заарештовують, як він сам самокритично сказав: «Я писав віршата кволі і за них позбувся волі». Які вони не були кволі, але було в них несприйняття колгоспної системи. Валив ліс на Північному Уралі і звільнений 1956 року, але реабілітації йому не дали, що й позначилося на всьому житті. Мусив працювати то вантажником, то обліковцем у тракторній бригаді, то бригадиром садово-городньої бригади. Лише 1962 року отримав реабілітацію – юридично отримав, але фактично на нього завжди дивилися владці з підозрою.

Закінчив Борзнянський технікум плодоовочівництва, поновився в університеті. Працювати його спеціально направили в етнічно російське село Полюшкіно на Новгород-Сіверщині і там, як він пригадував, хазяйка, в якої вони з дружиною Ларисою поселилися, називала українську мову панською, бо саме українською говорили в час УНР.

Тоді в Сосниці вчителював, де, зокрема, створив чудовий музей Довженка. Лише 1985 року вийшла його перша поетична збірка «Повінь» і я радий, що чернігівська «Просвіта» видала третю його збірку «Прагнення неба». 1988 року прийняли до Спілки письменників і Микола Петрович, уже пенсіонер, іронічно писав: «Я член СПУ і козячий пастух...».

Коли я працював у газеті «Комсомольський гарт», редактор Сергій Павлик ініціював публікацію повісті Миколи Адаменка, назва якої говорить сама за себе «Закон – тайга». Пригадую, що за дорученням редактора я ще носив її до цензора Зелінського (без натяків) перед публікацією. Повість згодом вийшла окремим виданням завдяки обласній бюджетній програмі, але шкода, що не пішла на всю Україну...

2005 року Микола Адаменко цілком заслужено удостоєний ордена «За мужність». Став почесним громадянином Со-
сницьчини. Написав «Історію Сосниці та її довкілля». У видав-
ництві Києво- Могиланської академії вийшло його «Вибране»,
а сам він продовжував друкувати та зшивати... саморобні
збірочки, які роздаровував друзям і приятелям. Тішусь, що є
такі і в мене.

...Микола Адаменко – дорога для мене людина. Бо від юн-
корства районної газети «Радянський патріот» я весь час мав
радість чути його думки, оцінки, набиратися філософського
ставлення до життя... Доля наготувала йому багато мук –
поховати двох синів не кожен витримає: пригадую, що коли
він відходив від раптової смерті першого сина, казав: «Мене
врятували «Моральні листи до Луцілія». Книжний чоловік був,
книгою рятувався. Останні роки і він мучився від хвороби,
і навколо його мучилися. Тож тепер, очистившись муками,
душа його полине до побратима – видатного перекладача
Ростислава Доценка, до синів, лишаючи на землі дружину,
доньку, внуків і книги. Останнє, що він свідомо хотів – сповіди
в українського священика...

...Він помер о п'ятій ранку. Кажуть в народі, що коли
чоловік помирає вранці – то ще не нажився. Дійсно, він мав
жагу до життя навіть у свої 90. Спочивайте з миром, Ми-
коло Петровицю!

80-Й РАНОК ШИРОКОЇ ВІЙНИ

Він прийшов, як заведений – у білопінні вишне-
вого та яблунового цвіту, у проминанні цвіту грушевого, у жал-
куванні за побитим морозом цвітом абрикосовим – цього року

вперше зацвіла посаджена вже мною абрикосинка, але ніт – не спробуєш...

Що змінилося в ході війни за 10 проминутих днів?

Світ переформатовується через/завдяки Україні – оно і фіні зі шведами наважилися проситися в НАТО. Оно і проблема курдська через це виникає і Україна мимовільно до неї на-вертає: Ердоган, що по-турецьки нуртує між Заходом і Сходом, торгуючи і з Росією, і продаючи «Байрактари» Україні, вже заявив, що він проти вступу Швеції і Фінляндії, бо в цих країнах діє бойова Робітнича партія Курдистану. То він ще не читав вірша Василя Симоненка «Курдському братові»...

Українці ж продовжують ставити рекорди, дивуючи пере-ляканих німців і французів – ЗСУ збили 200-й рашистський літак! А ще недавнечко і третього, найбільш навороченого ро-сійського гелікоптера Мі-28 з ракетами, що кілька мільйонів коштує. Про знищені танки та інші смертоносні залізяки уже навіть і писати нудно... А про знищених російських окупантів і

нецікаво: Росія ніколи не жаліла гарматного м'яса, бо, як казав маршал-катафалк Жуков, баби єсцьо наражают. Проте, з цим уже давно на Росії проблеми – тому кацапи викрадають тепер українців і вивозять у свої сибіри. Уже біля 1,2 мільйона, серед яких тисяч зо 300 – діти. Обезлюднення України триває!

Проте програш стратегічний Росії уже очевидний і для багатьох росіян. Недарма ж щойно вони заявили про потребу переговорів з Україною та Заходом. Мовляв, для широкої угоди. Ну, цінність угод з Росією визначив ще Бісмарк, але прикро що зразу вискакують неголені людці, які вже хочуть від імені України прямих переговорів з Путіним та ще й один на один. Що це за манія позаглядати в очі Путіна? Що ти там хочеш побачити?

Тим часом за межами розуміння героїзму тримаються захисники Маріуполя. І все голосніше звучать незручні питання – хто наказав розмінувати Кримський перешийок, замінований владою Порошенка? Хто здав Каховку і Херсон, Мелітополь і Енергодар? Чи варто вдовольнитися заспокійливим від слащавого Арестовіча: «Ми проє...»?

Росіяни не порахувалися із затратами, щоб послати літака і вдарити по мирному Новгороду-Сіверському, який, було, Широка війна обминула. Загинули 5 і поранені 19 людей, постраждали гімназія, школа та гуртожиток. А в Н.-Сіверському чи не третина ж населення були за Росію, саме сюди вчашав лідер фракції ОПЗЖ Юрій Бойко, тут пили за дружбу Кучма і Лукашенко з Путіним...

Сьогодні – день пам'яті українців, які рятували євреїв. Не стану повторювати про підтримку Ізраїлем Росії, хочу тільки, щоб був колись і день пам'яті євреїв, які рятували ...українців...

Італія ж у єврея Соловійова забрала посвідку на проживання в своїй країні і він тепер не зможе потрапити у дві свої вілли на озері Комо, зароблені брехнею про Україну. Невже буде тікати в Ізраїль, коли українці судитимуть рашистську верхівку?

...А ще в ці 10 днів знову стала явною (для всіх, крім влади) антиукраїнська суть так званої УПЦ московського патріархату – щойно їх синод заявив, що причиною війни стала... ПЦУ. Недарма вже 10 парафій на Чернігівщині вишли за ці два місяці з-під московського берла...

...Я дочитав роман Володимира Ворони «Навала» – це частина трилогії «Хоробор». Дуже вчасний роман. Бо знову навала. «Жили колись люде, раділи й сумували, любили та страждали; прийшов час – в один день полягли вони в рідну землю за те лиш, що не впокорились ворожому племені, бо хотіли жити по власній, не чужій волі» – пише Володимир Ворона. «..Хто б там що не казав, кінця не існує: смерть неминуча, проте й не кінецьна; сміло поглянь їй у вічі - там угледиш жаринку нового життя. Прихід її означає лише, що на зміну старому заступить нове - в цьому єдина правда нашого буття».

...І був буйний ранок весни, і був 80й день Широкої української весни, і благословляли Пан Бог та наші героїчні предки своїх нащадків, що боронили, гинучи, своє. Своє ім'я, свою натуру, свої душі і свою землю. Бо були вони русичами - українцями і ніколи не скорялися навалі захланної орди.

Замітки на полях щоденника.

Вигнання з української землі - це проміжна перемога. А повна – розпад Росії на кілька держав, бо інакше провести денацифікацію неможливо. Звісно, з позбавленням решток Росії ядерної зброї. А Україна матиме зону відпові-

дальності - Кубань, Стародубщина, Східна Слобожанщина, Курщина та Зелений Клин. Це не щоб правити, а щоб вони самі себе там не повбивали

ХРОНІКИ ШИРОКОЇ ВІЙНИ

Офіційний представник міністерства оборони (тобто агресії) Росії заявив, що ударом 12 числа по Новгороду – Сіверському знищено два склади боеприпасів. Тобто у гімназії, школі №2 та гуртожитку зберігалися боеприпаси? Це все, що треба знати новгород-сіверцям про брехливість Росії...

Розпочинається офіційна процедура демонтажу монументу біля Сеньківки, присвяченому так званій дружбі російського, українського та білоруського народів. А я пригадую, як нападали на газету «Сіверщина» і Петра Антоненка, коли він гуляння у Сеньківці називав тирлом...

А в сусідньому Брянську остаточно закриваються 4 ресторани «МакДональдса». Безповоротно. Про причини евакуації мережі ресторанів брянські сайти не повідомляють, тільки констатують, що там завжди «яблуку било негде упасть»... Також у Брянську закриваються магазини одягу «Манго», будматеріалів «ОВІ» і на цьому не кінець. Санкції діють...

Замітки на полях щоденника.

Нема ніякої загадки «русской души» – для українців нема, бо ми її розгадали в сибірах і на сахалінах, ми її вивчили в Соловках і на Беломорканалі, ми її пробували окультурити козацьким барокко і літературою (вся російська лі-

тература вийшла з «Шинелі» нашого Гоголя – казав Достоевський), ми її цивілізували Іннокентієм Іркутським і Іоаном Тобольським – не вийшло... Але загадки лишилися для Заходу, хай спитають у нас – ми розкажемо...

Воює Україна, а в НАТО приймають Швецію і Фінляндію. Воює Україна, а гостро постають проблеми Придністров'я, Курдистану, Курил, Східної Пруссії. Воює Україна, а голодує Ємен. Воює Україна, а автокефалію отримує Македонська церква. Воює Україна, а розпадеться Росія.

ХРОНІКИ ШИРОКОЇ ВІЙНИ

Кацани періодично обстрілюють Трем'яч і Сеньківку – прикордонні пункти. Звісно, це для стримування наших підрозділів, щоб не перекинули їх на Донбас та на

кримський напрямок. А з окупованих територій вивозять населення – за їх даними, вже вивезли 1,3 мільйона. Мільйона! Звісно, цим вони хочуть хоч трохи виправити своє безнадійне демографічне становище. Адже ще Панарін визнавав пасіонарну роль українців в освоєнні Сибіру і Далекого Сходу. Проте я прогножую, що при розвалі Росії ці мільйони українців стануть дійсно пасіонарною, тобто рушійною силою.

Між тим, козелецький селищний голова Валентин Бригинець разом із заступниками відмовився від премій. На відміну від інших...

А велике село Блистова на Менищині перейшло до української Церкви – проти були тільки староста та його брат з непростим минулим... Готуються збори ще двох громад на Менищині і Прилуччині.

А Чернігівщина тихо радіє повені! Бо буде риба, буде птаство, буде луз, якщо його не заорють ненаситні скоробогатки.

Сьогодні президент Польщі Анджей Дуда сказав, що українці у них – не біженці, а гості. Добре сказав. Бо українці і поляки і ментально, і мовно, і навіть за укладом життя найближчі одні до одних.

Попри складну історію наших взаємин. А які сусідні народи мали безпроблемні стосунки? Може німці з французами, чи поляки з німцями, чи серби з хорватами?

...Одного разу, як газета «Сіверщина» зусиллями Петра Антоненка і його польських друзів була організаторкою українсько-польського семінару, після якого традиційно проводилася дружня коляція, я у тості почав говорити про нашу складну історію – поляки насторожилися. Я продовжив: «Але ми, українці, пам'ятаємо, що дорога на Варшаву веде до Парижу, а дорога на Москву веде до Сибіру». Поляки пішли тиснути руку...

Так було і так є. «Подай же руку козакові і серце чистее подай» – казав Тарас Шевченко. Сьогодні це робить Анджей Діда і ми приймаємо ту руку і дякуємо за солідарність. За нашу і вашу свободу!

Замітки на полях щоденника.

Серед молоді активно поширюється нова назва старої країни – Нікчемчина. Звісно, не толерантно, але хіба до толерації у час, коли за словами Зеленського, у нас щодня гинуть від 50 до 100 військових?!. А ще ж і мирні, один Маріуполь ще колись вжахне нас масштабами кацапської нелюдимості... А Німеччина просто втратила не тільки лідерство у Європі, як і Франція, але й моральні орієнтири.

...Є в молоді якесь прозвище і для Угорщини, але я забув – нагадаєте?

90-Й РАНОК ШИРОКОЇ ВІЙНИ

.....

Десна розлилася, чим вже давно сіверян не радувала, ранок теплий і сонячний, а радість від нього стримуєш, бо стає наче й соромно радіти: на півдні і сході йде війна. Вся Херсонщина окупована, більша територія Запоріжчини, майже вся Донеччина і Луганщина, частина Харківщини. Там убивають українців за те, що вони українці – адже хіба не так, коли вираховують бійців АТО, журналістів, проукраїнських активістів і багато з них зникають безслідно?! А ще вивозять українців у Сибір знову та на Далекий Схід – уже більше 1,3 мільйона, з них біля 300 тисяч дітей, з яких будуть готувати яничарів...

Але рано нам відчаюватися, а москалям радіти, бо як казав мудрий Папа Іван Павло II (не в порівняння з нинішнім!), останнє слово лишається за Господом.

Ось нашу причернігівську Лукашівку обороняли в тому числі брати Бутусіни. Фермер Григорій Ткаченко возив їм на позиції їжу і коли вже кацапи, було ясно, захоплять село, Леонід Бутусін, що мав телефон Григорія, подзвонив: «Не втримаємо село, йдемо в останній бій, рятуй сім'ю!». Що Григорій і зробив, і врятувався, бо перше, що кацапи сказали, ввірвавшись у село: «Где Гріша?».

А тіла двох своїх синів – Леоніда і Романа батько Олег Бутусін, який теж воював за Україну, але в іншій частині, знайшов на полі бою. Майже місяць вони лежали поруч на полі непохованими – кацапи не мають почуття поваги до мертвого противника.

І, як зрозуміло з прізвища, Бутусіни – росіяни, родом з Владивостока, а 2014 року переїхали в Україну, вивчили українську мову, бо ненавидять путінський режим. І в загиблих братів Бутусіних лишилися ще 10 братів і сестер. Попри етнічне походження вони виростають українцями.

Тож не все так просто буде і з вивезеними зараз українцями... Але кричати про геноцид українців треба скрізь, щоб почула приглухла навіть Франція, щоб відступилася від підтримки кривавих одноплемінників угпо-фінського кореня Мадярщина, яка ще не покаялася навіть за спалену Корюківку...

...І був ранок, і зачинався 90й день Широкої української війни, і вже три місяці українці своєю кров'ю, своїм ге-

роїзмом змінювали світ. І мінялися з натугою самі, позбуваючись невидимого, але відчутного ярма московської кормиги в церкві, у пам'ятниках і назвах вулиць, у партіях і культурних запитах, у мові і всьому, що зветься російським – символом зла.

ХРОНІКИ ШИРОКОЇ ВІЙНИ

Нам хочеться бачити бажане, тому і рішення «собору» УПЦ Московського патріархату про незгоду з московським патріархом Кірілом Тундяєвим деякі наші коментатори вже об'явили як мало не розривом з Москвою і оголошенням автокефалії, себто незалежності.

Насправді це не так: незгода з Кірілом, але не засудження його ересі рашизму; оголошення себе незалежними та

самостійними, як спосіб уникнення чесного себе найменування, як того вимагає український закон. Бо якщо би вони стали незалежними, то митрополит Онуфрій Березовський вийшов би із синоду РПЦ, як мінімум.

Адже не можна бути самостійними і засідати в синоді іншої церкви.

Тож криві і лукаві рішення т.зв. собору УПЦ (так званого, бо ніхто делегатів не обирав) є намаганням задуришити голови прихожанам, які стали масово переходити в українську церкву – тільки на Чернігівщині перейшли 12 сіл, а, скажімо, на Хмельниччині – біля ста!

Але добре, що, принаймні, це є маленький крочок убік від Москви.

Що ж до автокефалії, то вона в Україні є і зветься Православною Церквою України на чолі з митрополитом Київським і всієї України Єпіфанієм Думенком. Двох автокефалій в одній країні бути не може.

Митрополит же Онуфрій Березовський для вселенського православ'я не є митрополитом київським, а лише – «перебуваючим у Києві». Відцуйте різницю, яку підкреслює вселенський патріарх Варфоломій...

Замітки на полях щоденника.

Навіть після смерті перший голова чернігівського Руху Валерій Сарана побував під обстрілом росіян – на його могилі в Яцево Юрій Соболев знайшов осколок снаряду.

ХРОНІКИ ШИРОКОЇ ВІЙНИ

Близько трьох тисяч домівок мешканців Чернігівщини пошкоджені або зруйновані війною. Левова частка зруйнованого житла — у мікрорайоні Бобровиця обласного центру. Наразі працюють комісії, які фіксують збитки.

«У найближчі тижні будуть встановлені кілька тимчасових модульних містечок для мешканців найбільш постраждалих мікрорайонів міста Чернігова і околиць, тому що села навколо Чернігова постраждали найбільше, — повідомив начальник Чернігівської ОВА В'ячеслав Чаус.

Отже, в Батурині не буде московської церкви — таке рішення ухвалили збори міської громади. Ще раніше міська рада розірвала договір оренди храму.

І такий шлях юридично правильний, на відміну від головного, але неправильного, кроку міського голови Конотона Семеніхіна. Більшовизм ні до чого доброго не приведе. Червоно-чорний також...

ХРОНІКИ ШИРОКОЇ ВІЙНИ

Байка зі Східного фронту.

Отримала група завдання в'яснити де у противника передові позиції — пробираються по «зеленці», чують розмову з матір-перемать, підкралися. О, свіжий окоп! Один каже: «Давайте гранату кинемо!». А старший зупинив: «Не, давайте послухаємо!». Залягли, наслушують.

А ті, через суцільний мат, дали зрозуміть — бухають, але горюче закінчилось. Анц, Петя, мотнісь за бутилкай!».

Петя: «Не вопрос!». Наш старшой: «Будем брать. Хоть буде на кого мінять!».

Спустились в окоп і ті бучі бойці крізь пелену алкоголю і русского міра роздивились все ж якісь не такі шеврони: «Ви шо, карателі?». Наші так гордо: «Да!». Забрали.

Виявились ті бойці мобілізованими з динири, тобто ніякі з них вояки.

А знаєте що для наших хлопців було в облом? Наші ж, як козаки в поході, не можуть пити і думали, що в цих прицюцьків хоч півляшки на п'ятьох знайдуть дущу закропить. Не, всьо випили, сволочі!

А мені не розповіли, а жаль, – шо ж було з Петею? Уявляєте, приповз, а нікого! Хіба з горя цупився...

СОТИЙ РАНОК ШИРОКОЇ ВІЙНИ

Він прийшов, посоромивши американську, британську і російську розвідки. Щоправда, останні не мають ні сорому, ні честі... Але фактом, міцним, як горіх, є те, що Україна не впала від російського удару навіть на 100-й день Широкої війни. Казала ж Ліна Костенко, що Україна – то дуже серйозно, а європейці не вірили... Азіяти ж не тільки не вірили, але й не знали про Україну у Ємені чи Сирії, а тепер голодують через блокування росіянами поставок українського зерна. Світ зі здивуванням помічає велич і значення України, що її занедбали світові правителі – сполошилися Німеччина з Францією, бо Україна, та ще й у союзі з Британією, Польщею і країнами Балтії, стає світовою потугою, яка затьмарює вицвілі демократії Старого світу, з'їдені шашелями толерантності корупції, прикритої ширмочками виважених слів.

Я ж у сотий день Широкої української війни розповім вам реальну історію з півночі Чернігівщини.

...Це було, коли у нас тут шарили російські окупанти. І ось в одному маленькому селі за якихось пару, не більше, десятків кілометрів від російського кордону зайшли вони до діда – він сховався в хаті, а ті, поникавши подвір'ям, угледіли і забрали ...самогонний апарат. Ну, село маленьке і потреби ховати його у діда не було.

Діда російське злодійство обурило до глибини української душі – мало того, що прийшли незвані, так ще й украли. Та й що – самогонний апарат!. Він взяв рушницю мисливську, сів на мотоцикла і подався навздогін мародерам. У лісі наздогнав – вони їхали вантажною машиною. Дід на ходу (!) запалив «коктейль Молотова» і закинув у кабінку. Вогонь у кабінці і машина врізалась у дерево. А дід з рушниці спокійно, як на полюванні, застрелив двох росіян.

Та на цьому історія не закінчилась: дід приїхав до наших поліцейських здаватися: «Я двох людей убив!». Поліцейські розпитали діда, подзвонили в СБУ – там посміялись, кажуть: «Так що йому тепер – медаль давати?». А дід не може з тими вийти чого його не саджають...

Я довго сміявся цій правдивій історії, бо в ній – наш український характер: і щодо самогонного апарату, і щодо права приватної власності, і щодо добровільної явки... Та нагадало анекдот, коли подібний дід приходив до українського священника на сповідь за вбивство моск...ів, а батюшка каже: «На сповіді треба про гріхи казати, а не хвастатися!».

І кажу ж – ця війна Широка. Бо якщо отак воюють навіть сільські мирні українські діди, то хто може перемогти таку націю?! Я радий це ствердити не тільки у сотий день Широкої війни, але й у свій 58-й день народження...

...І ранок на Сіверщині прийшов тихим та хмурватим після вчорашнього дощу, і гнали вгору жита і трави, і молилися до Неба батьки і родичі воїнів, які боронили світ на гарячому півдні та скривавленому сході, і чув Пан Бог молитви зраненої української землі і приймав душі загиблих, числом яких ще вжахнуться живі, і кувалася прийдешня Перемога. Бо не може Зло безкарно плюндрувати Божу красу і творіння Його рук.

Замість епілогу

*Ми випрягли волів, перевернули плуга,
Сідлаємо коней та гостримо списи.
Відкинули жалі, згадали всі наруги,
Прости нас, Господи, помилуй і спаси.*

*На скресі двох світів стаємо до двобою,
На скресі двох епох гряде шляхетний світ.
Віч-на-віч Нація з безликою юрбою.
Навколо ворогів – суцільний живопліт.*

*Волога цвіль Європ лоскоче наші ніздрі,
Спекотних Азій тлін судомить рамена.
Чекає бій. Все інше буде... після.
Життя триває. Точиться війна.*

Анатолій Лупиніс

Суспільно-політичне видання

Василь Федорович Чепурний

100 ДНІВ ШИРОКОЇ ВІЙНИ

Редагування і коректура авторські
Комп'ютерна верстка Тетяни Кузик
Дизайн обкладинки Тетяни Кузик
Технічний редактор _____

Підписано до друку __.__.2022.
Формат 60x84/16. Ум. друк. арк. 7,56.
Наклад 300 прим. Зам.№ _____

Видавництво
ПАТ «Поліграфічно-видавничий комплекс «Десна»
14000, м.Чернігів, проспект Перемоги, 62
Свідоцтво про внесення до державного реєстру суб'єкта видавничої справи.
Серія ДК № 4292 від 02.04.2012 р

